

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 69.

Op jacht naar zich zelve.

10 cents.
België 25 cent.

Terwijl John Raffles door de zaal liep, stond de politie-inspecteur Baxter met opgeheven arm op één been boven op het podium.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een dolle inval.

Op het hoofdbureau van politie Scotland Yard was weer eens de duivel losgebroken.

En dat was gemakkelijk te verklaren, want juist was weer een diefstal aangekondigd, en de daarin betrokkene was niemand minder dan de Lord Mayor van Londen, Lord Albadin persoonlijk.

Ter gelegenheid van een bal, dat hij gisteren in de zalen van zijn paleis had gegeven, was het familie-sieraad vermist.

Nog gedurende het feest had men het brillanten sieraad, dat volgens bewering van den lord een waarde van 60,000 pond sterling vertegenwoordigde, opgemerkt, doch het onmiddellijke onderzoek, waaraan de genoodigde gasten zich moesten onderwerpen, had geen resultaat opgeleverd.

Nu lag op den lessenaar van den inspecteur van politie Baxter een eigenhandig schrijven van zijn lordschap, dat in korte woorden het verlies meldde en waarin aan het slot de hoop werd uitgesproken, dat de juweelen zoo spoedig mogelijk weer terug mochten worden gevonden.

Een dergelijke onverbloemde wensch was dan ook geschikt, den goeden Baxter geheel en al van streek te brengen.

Als een gevangen leeuw liep hij in zijn bureau op en neer en wierp blikken vol woede op zijn secretaris,

den detective Marholm, alias „de vloot”, die zich, onbekommerd om den toorn van zijn chef, een pijp stopte.

„Duivels!” barstte Baxter los. „Weet ge niet, dat het rooken gedurende de diensturen verboden is?”

„Wel, mijnheer de inspecteur,” lachte de „vloot” en blies de eerste rookwolken den inspecteur vlak in zijn gelaat.

„Weten doe ik het reeds, en duidelijk genoeg staat het ook in het reglement. Doch onder ons gezegd, inspecteur, papier is geduldig, en — — —”

„De bevelen zijn gegeven om opgevolgd te worden!” viel Baxter hem woedend in de rede.

„Je laat het rooken onmiddellijk.”

„Ik denk er niet aan!”

„Wat? — Waartoe verstout jij je?”

„Om verder te rooken, inspecteur! Wij kunnen toch de passus „rooken verboden!” eenvoudig uit het reglement schrappen.

„De duivel zal je!” donderde Baxter.

„Weg met de pijp, of je vliegt met haar de deur uit!”

„Met genoegen!” antwoordde de „vloot” lachend, een stuk beschreven papier uit den zak halend. „Hier is mijn verzoekschrift om ontslag — voor den drie-er”

negentigsten keer! — Wees zoo goed, uw naam er onder te plaatsen, en u bent mij kwijt."

In honderd stukken gescheurd, vloog het verzoekschrift om ontslag in de papiermand.

„Mensch! Mensch!" steunde Baxter — „Jij en nog een zeker iemand zijn de nagels aan mijn doodkist."

„Onzin, inspecteur! Wanneer *iemand* u een lang leven toewenscht, dan ben *ik* het, en wat die zeker iemand betreft, koester ik voor hem denzelfden wensch!"

„Kerel! wil je mij nog bespotten?!" schreeuwde Baxter, purper van woede.

„Neen, neen! Een beter ambtenaar dan politie-inspecteur Baxter van Scotland Yard kunnen wij ons niet wenschen."

„Zwijg!"

„Met genoegen! Men kan ook moeilijk bij het spreken rooken."

De „vloer" perste de lippen op elkander, boog zich over het voor hem liggende pak met akten en rookte er lustig op los.

Mr. Baxter begon nu weer de kamer op en neer te loopen, doch slechts eenige minuten, en toen bleef hij voor Marholm staan.

„Een vervloekte geschiedenis!"

De „vloer" rookte kalm verder.

„Mijnheer, kunt ge niet antwoorden, wanneer ik met je spreek?" snauwde de geweldenaar.

„Bedoelt u mij?" vroeg de secretaris.

„Voor den duivel — wie anders?"

„Hm, dan begrijp ik u eenvoudig niet!"

Eerst moet ik mijn mond houden, en nu weer spreken? Inspecteur, ik geloof, dat u gisteren avond bij zijn lordschap te diep in het glaasje hebt gekeken. Was het er mooi? En hebt u mij ook een van die heerlijke sigaren meegebracht?"

„Hemelsche vader — kerel — wil je zwijgen!"

Detective Marholm keek zijn chef met een eigenaardigen komischen blik aan, toen stond hij sprakeloos van zijn stoel op en ging naar de telefoon.

„Vervloekt, met wien wil je toch spreken, Marholm?"

„Met mr. Pick, den politie-dokter! U schijnt hem dringend noodig te hebben!"

„Ben je krankzinnig geworden?" brulde Baxter.

„Nog niet, inspecteur, doch het is precies of ik in een gekkenhuis ben," lachte de „vloer".

„De politiechef van Scotland Yard stelt zich aan, alsof hij een dwangbuis aanhad; de ambtenaren dra-

ven rond als een kudde schapen, en ik mag mijn pijp niet rooken.

Zoo'n onzin heb ik gedurende mijn twaalf dienstjaren nog niet beleefd. Ik verzoek u nogmaals — —"

Bij deze woorden kreeg Marholm een tweede beschreven blad papier uit zijn zak en legde het voor den politie-inspecteur neer.

„Wat is dat nu weer?" — ging deze, buiten zich zelf van woede voort.

„Mijn vier-en-negentigste verzoek om ontslag! Nog zes stuks, en dan moet ik het tweede honderdtal hectografeeren!"

„Mijnentwege duizend!" donderde mr. Baxter. „Laat mij echter met die vervloekte vodden met rust! Hier, lees liever dat, en wel spoedig!"

Bij deze woorden slingerde hij den lachenden „vloer" den brief van den lord mayor op den lessenaar.

„Eindelijk begint het te schemeren!" begon deze te lachen, zich op zijn gemak een versche pijp stoppend.

„Dus een brief hebben wij ontvangen! Wellicht van John C. Raffles? Die mijnheer heeft in langen tijd niets van zich laten hooren."

„Voor den duivel!"

„Ach zoo — O, vergeef mij, inspecteur! De brief is van zijn doorluchtigheid, den lord mayor! Wil hij weer wat leven in de brouwerij brengen?"

„Mijnheer, het hoofdbureau van Scotland Yard is geen brouwerij! Ik zal uw onaangename opmerkingen aan zijn lordschap overbrengen."

„Dat is goed, inspecteur."

Marholm greep naar zijn borstzak:

„Dat is de beste gelegenheid om no. vijf-en-negentig te laten onderteekenen."

„Maar Marholm, ik verzoek u om dat heden niet te doen," verzocht mr. Baxter, „en al hadt ge ook een moord begaan, dan zou ik je nog niet laten gaan!"

„Zeer vereerend voor mij, inspecteur. Maar doe mij nu ook het genoegen op een afstand te blijven. Uw woedend gezicht maakt mij zenuwachtig en om zulk een gewichtig stuk behoorlijk te kunnen lezen, heeft men rust noodig!"

Inspecteur Baxter had een spottend antwoord op zijn lippen, maar hield zich in.

„Dat de duivel de heele geschiedenis hale!" sprak Baxter en viel zuchtend op zijn stoel neer.

Intusschen maakte detective Marholm zijn toebereidselen. Eerst raapte hij den bundel akten samen, stopte daarna zijn pijp en nam eindelijk den brief ter hand.

Doch nauwelijks had hij dien doorgelezen of hij begon luidkeels te lachen.

„De lord mayor is dus zelf bestolen. — Dat vind ik uitstekend!”

„Uitstekend? Mensch ben je krankzinnig geworden?” zei Baxter.

„Dat vind ik onbetaalbaar,” ging de „vloer” lachend verder. „De man, die dat gedaan heeft, verdient een belooning, een ridderorde!”

„Zwijg — voor den duivel.”

„Ook goed.”

Marholm vouwde den brief op en legde dien op het bureau van zijn chef.

Er ontstond een kleine pauze. De „vloer” rookte met behagen zijn pijpje; de inspecteur beet op zijn nagels.

„Detective Marholm!”

„Mijnheer de inspecteur?”

„Hoe denkt ge over deze geschiedenis?”

„O, dat kan u uw betrekking kosten!”

„Maar Marholm!”

„Zeker, inspecteur, als ge den juweelendief niet vindt!”

„O, die zal mij niet ontgaan al moest ik hem vervolgen tot aan het andere einde der aarde!”

„Geef mij dan maar bij voorbaat mijn ontslag, want ik voel geen lust, uw betrekking zóó lang waar te nemen.”

„Onzin. Ik zal natuurlijk alleen op reis gaan, als de nood mij daartoe dringt en dan in relatie treden met alle detective-bureaux van de wereld!”

„Hm — tegen dien tijd zijn de juweelen van zijn lordschap misschien reeds lang te gelde gemaakt! Zulke lieden werken altijd vlug!”

„Welnu, wat raadt ge mij dan?”

„Zie, het komt er alleen maar op aan of gij inspecteur van Scotland Yard blijven wilt!”

„Solliciteert gij misschien naar die betrekking?” zei mr. Baxter spottend.

„Wel neen!” gaf de „vloer” ten antwoord.

„Waarom doet ge dan zoo'n domme vraag?”

„Omdat u een verstandig antwoord wilt hebben.”

„Dat antwoord zal niet veel waard zijn!”

„In dit geval toch zeventig duizend pond sterling!”

„Ach kerel — je bent gek!”

„Volstrekt niet!”

„Welnu, kom er dan mee voor den dag”.

„En wat krijg ik, als ik dat doe?”

„Een levenslange aanstelling in Scotland Yard!”

„Dank u wel, inspecteur, u weet wel, dat ik een goeden

mensch ben; ik wil u dus een goeden raad om niet geven!”

„Dat vind ik prachtig, Marholm!”

„Bent u welgesteld, inspecteur?”

Deze gaf, geveleid door de vraag, ten antwoord: „Men zegt het ten minste. Ik heb vijftig duizend pond op de Bank gedeponneerd.”

De „vloer” begon te lachen.

„Dat is nog niet toereikend, zelfs nog niet als u het geluk hadt, de vijftig duizend pond te verkrijgen voor de gevangenneming van John Raffles en daaraan twijfel ik zeer.”

„Mijnheer!”

„U zoudt dan nog altijd gedurende vijf jaar uw salaris er bij moeten leggen.”

„Kerel, gij zijt totaal krankzinnig!”

„Ik raad u namelijk”, ging de „vloer” kalm voort, „dat u, overeenkomstig de photographie, een nieuw sieraad moet laten vervaardigen en dat aan zijn lordschap ter hand stellen.”

Gedurende eenige minuten keek mr. Baxter zijn secretaris zwijgend aan. Hij scheen de ironie nog niet geheel te hebben begrepen.

„En de dief?” vroeg hij.

„Hm, dat hangt alleen van u af”, lachte Marholm. „Of, hij is er van doorgestaan en dan spaart u een paar duizend pond, of u moet een armen duivel huren, die zich een paar jaar laat opsluiten. Voor geld kan men alles gedaan krijgen!”

„En dan kan men zelf verhongeren”, zei Baxter spottend. „Ik zou dat wel moeten, als ik je gekken raad volgde.”

„Hebt u dan zoo'n geringen dunk van u zelf? Probeer het maar. Ik zou er wel om willen wedden, dat ge u ten minste tien jaar zoudt kunnen redden, zonder een cent in uw zak te hebben.”

„Mijnheer! ik ben koninklijk ambtenaar!”

„Dat weet ik wel, gij zijt chef der politie te Scotland Yard en de meest gehate man in de Vereenigde Koninkrijken. —

Maar wat beteekenen zestig duizend pond sterling tegenover het voorrecht den grooten, den beroemden Baxter genoemd te worden.”

Een bundel papieren vloog langs het hoofd van de „vloer”.

„Toe maar, inspecteur, daar ligt nog een hoop andere papieren door de kamer verspreid en wat u doet, behoeft ik niet te doen!”

De inspecteur van politie keek Marholm woedend aan,

waar de „vloot” zich echter niets om bekommerde.

„Had ik er maar eenig vermoeden van, wie de juweelendief kan zijn,” zuchtte Baxter.

Antwoord op deze vraag behoefde Marholm niet te geven, want er werden juist voetstappen gehoord, de deur werd geopend en onder politiegeleide kwam een half dozijn mannen binnen.

Vier van hen schenen heeren uit den goeuden stand te zijn en al waren hunne kleeven ook eenigszins met stol overdekt, toch kon men niet ontkennen, dat zij van eleganten snit waren.

Misschien hadden deze gentlemen iets te veel gedronken en zich buiten te slapen gelegd.

„Zoo zien ze er ten minste uit,” dacht de „vloot” bij zichzelf.

De beide anderen schenen bedelaars te zijn.

„Wat wilt gij?” vroeg de inspecteur aan de agenten.

„Mijnheer de inspecteur, wij brengen de personen, van wie wij vermoeden dat zij den juweelendiefstal gepleegd hebben!”

„Wat? — Vermoeden?”

„Jawel! U hebt ons bevolen, alle verdachte personen hierheen te brengen, die in de nabijheid van het paleis van lord Albadin omzwerven!”

„Verdachte personen? Omzwerven?” riep een der gentlemen toornig en naderde den inspecteur.

„Mijnheer! Wat moet dat beduiden? Hoe durft u het wagen ons door uw agenten te laten gevangen nemen? Ik ben lord Osborne!”

„En ik lord Arundel!” — „Ik lord Boswell!” — „En ik lord Rogers!” werd toegeroepen aan den armen inspecteur, die de hem zeer goed bekende heeren wanhopend aankeek.

„Maar, heeren, waarom heeft men u hierheen gebracht? Waarmede kan ik u van dienst zijn?”

„Durft u dat nog vragen?” gaf lord Osborne woedend ten antwoord.

„Men heeft ons als gemeene misdadigers aangegrepen. Maar ik zal voldoening vragen!”

„Ik ook!” — „Ik ook!” hoorde men van de andere lords. „Wij zullen ons persoonlijk tot den Koning wenden, hem de oogen openen en hem mededeelen, hoe dom en onhandig men in Scotland Yard optreedt.”

„Ik bid u, om dat niet te doen!” smeekte Baxter met gevouwen handen.

„U ziet, dat ik wanhopend ben door de domheid van mijn agenten. Ik zal hen dadelijk ontslaan!”

„Maar waarom, inspecteur?” zei detective Marholm, „die menschen hebben slechts hun plicht gedaan!”

„Zwijg toch!” gaf de inspecteur ten antwoord, „en maak van de zaak proces-verbaal op.”

„Dat heb ik reeds gedaan”, zei de „vloot”. „U hoeft er alleen nog maar uw naam onder te plaatsen.”

„De inhoud zal wel louter onzin zijn!” zei de chef van politie.

„Ik vraag wel excuus, mijnheer de inspecteur. Te Scotland Yard wordt geen onzin geschreven!”

Mr. Baxter kookte van woede. Gaarne had hij de „vloot” weder met een hoop papieren om de ooren gesmeten, maar de tegenwoordigheid der lords hield zijn uitbarsting tegen.

„Lees!” zei hij tot den secretaris.

Terwijl op het gelaat van de „vloot” zich een spottend lachje vertoonde, las hij:

Scotland Yard, 6 November 19...

„Door een schromelijk abuis werden heden de lords Osborne, Arundell, Boswell en Rogers gearresteerd, als verdacht van den diefstal der juweelen. Het is wel jammer, dat de op hen gevallen vermoedens ongegrond bleken!”

„Wat? — Jammer?” viel Baxter hem in de rede.

„Zeker, jammer!” antwoordde de „vloot”.

„De ondergeteekende, chef der politie te Scotland Yard, spreekt daarover zijn innig leedwezen uit en verklaart — — —”

„Duivels, ik heb in het geheel niets verklaard”, zei Baxter woedend. „Hoe komt ge er toe, zulk een scheef proces-verbaal op te maken?”

„Om u te redden! Als de heeren hun bezwaren indienen, dan bent u verloren!”

„Gerechte hemel, dat zou mijn dood zijn.”

„Ik geloof intusschen”, zei de „vloot”, terwijl hij zich lachend tot de lords wendde, wier toorn intusschen reeds geweken was, — „dat de heeren met deze verklaring wel tevreden zullen zijn.”

„Allright!” zei lord Osborne lachend en zijn vrienden stemden eveneens toe.

„Vergissen kan zich ieder mensch en inspecteur Baxter natuurlijk ook.”

Mr. Baxter slikte de bittere pil en dankte de heeren. „Het is goed!” zei lord Osborne, „maar in dezen toestand kunnen wij niet naar 's gaan.”

„Mag ik uw lordschap benzine en geest van salomoniak brengen?” vroeg de „vloot”.

„Gebruik dat zelf maar”, riep mr. Baxter.

„Doe verder maar geen moeite en bezorg ons een rijtuig.”

Als op commando stormden agenten naar buiten en spoedig was het gewenschte rijtuig ter plaatse.

In de beste verstandhouding namen de lords afscheid van mr. Baxter.

Echter voor zijn vertrek zei lord Osborne met een blik op de „vloer”, dat hij er nu van overtuigd was, dat de veiligheid van Londen onder mr. Baxter in de beste handen was. „Ik hoop, dat de werkelijke juweelendief nu ook spoedig door u zal gevonden worden.”

Vol zelfvoldoening wreef mr. Baxter zich de handen.

„Kijk, dat is nu nog eens goed afgelopen!”

Nu zullen wij de beide anderen eens in verhoor nemen!”

„Dat is een goede inval”, zei Marholm.

„Als de lord zijn brillanten wil terug hebben, dan moet hij ook alle verdachten, die hier gebracht worden, met eigen oogen zien.”

De vloer had dit gewenscht, maar zijn wensch werd niet vervuld; in het eerstvolgende uur werden er toch een aantal personen naar het politiebureau geleid, die verder niets gedaan hadden, dan langs het paleis van den Lord Mayor loopen.

Er heerschte een groote verwarring in het vertrek van den inspecteur; de lieden schimpten en vloekten op het slechte beleid te Scotland Yard; mr. Baxter raasde als een krankzinnige en de „vloer” rookte kalm zijn pijpje.

Eenig resultaat werd er natuurlijk niet verkregen en de verwarring had misschien nog lang geduurd, als de „vloer” niet een goed middel daartegen gevonden had.

„Smijt ze er uit!” riep hij den agenten toe en dezen gaven onmiddellijk uitvoering aan dit bevel.

Binnen weinige oogenblikken was het vertrek weer leeg en ook de agenten lieten zich niet meer zien. Ze gevoelden geen lust, de bliksemafleiders te zijn van de woede des inspecteurs, die zich nu tot de „vloer” wendde.

„Duivelskerel, wat scheelt je toch?” brulde hij tot zijn secretaris.

Deze antwoordde kalm: „Is uw horloge misschien blijven staan?”

„Mijn horloge?” Mr. Parter haalde haastig zijn gouden horloge te voorschijn en riep:

„Het is precies half negen!”

„Welnu, dan weet u zeker ook wel, dat het nu tijd is om te ontbijten.”

„Wat?”

„Tijd — om — te — ontbijten! Misschien volgens

het uur niet, maar wel volgens het gevoel van mijn maag! Hoort gij niet, hoe erg mijn maag knort? Precies als een hond en het meebrengen van honden te Scotland Yard is verboden!”

„Gij zijt een onverbeterlijk mensch!” schold Baxter, maar liet intusschen toe, dat Marholm zijn ontbijt, bestaande uit brood met worst, nuttigde.

„Ha, ha, ha, wij hebben reeds een paar dozijn menschen hier gehad, de een was nog dommer dan de andere. Maar aan hem, die alleen in staat is om zulk een meesterlijken diefstal uit te voeren, hebt ge niet gedacht”, zei hij, terwijl hij ijverig kauwde.

„Wie zou dat dan kunnen zijn?” vroeg Baxter.

„Een gentleman, die toegang had tot het bal van lord Albadin. Of denkt u misschien, dat een Londensche melkboer of bakkersknecht daar zou geweest zijn?”

„Spreek toch niet zooveel onzin, Marholm!”

„Welnu, ik kan zwijgen”.

„Spreken zult ge!” riep de inspecteur.

„Ik gelast je te spreken, gij moogt niets verzwijgen van hetgeen leiden kan tot de ontdekking van den juweelendief!”

„Hm, wordt dat dan betaald?” vroeg de „vloer”.

„Natuurlijk! Vijf duizend pond sterling zijn daarvoor uitgelooft!”

„Nou, dat is een mooi sommetje. Jammer maar, dat er wel niemand zal gevonden worden, die ze krijgt.”

„En waarom niet?”

„Eenvoudig, omdat de Groote Onbekende zich niet laat pakken!”

„Wat zegt ge daar, Marholm?”

Mr. Baxter was naar zijn secretaris gegaan en keek hem met wijd opengesperde oogen aan.

„Ik durf er tien pond sterling op verwedden”, zei de secretaris, „dat John C. Raffles zijn handen in het spel heeft.”

„Raffles!”

Bij dit woord keek Baxter naar de „vloer”, wiens gelaat een duivelsche uitdrukking had.

„Mensch, hoe durft ge het wagen, dezen naam in mijn tegenwoordigheid te noemen?”

Dezen naam, die mij dag en nacht kwelt, en mij ieder uur vergalt — die — —! O, ik zou jou kunnen worgen, jou jou — —!”

De stem van Baxter werd heesch, zoodat hij in het laatst slechts nog eenige onverstaanbare woorden kon uitbrengen.

„Stik maar niet, inspecteur,” zei de „vloer”. „Dat

zou het grootste plezier zijn, dat u John Raffles kondt bewijzen.'

„Als je nog eenmaal dezen naam noemt, dan doorsteek ik je!”

Marholm had intusschen de overblijfselen van zijn ontbijt ter zijde geschoven en zijn pijp weer aangestoken.

„Moet je alweer rooken?” snauwde Baxter.

„Moeten is het woord niet, maar de spijsvertering gaat daardoor beter!”

„Loop heen!”

„Maar inspecteur, dat doe ik toch niet. Bedenk, dat ik versche leverworst gegeten heb en die worst denkt, dat ze gerookt is, als ik nu mijn pijp opsteek.”

„Schaapskop!”

„Nee, het was varkensvleesch inspecteur!”

„Ga spoedig aan de telefoon!”

„Alright! Wien moet ik opschellen?”

„Schel politiebureau vijf op en wacht op antwoord!”

„Jawel, inspecteur!”

De bel klonk en detective Marholm sprak met den ambtenaar.

„Is er belangrijk nieuws?” vroeg deze.

„Belangrijke juweelendiefstal. Laat alle misdadigersportretten reproduceeren.”

„Zal geschieden.”

„Marholm, zorg er voor, dat de portretten aan alle juweliers gezonden worden.”

Na deze woorden zweeg Baxter en verborg alle woede tegenover zijn secretaris.

Deze lachte vergenoegd.

Daarna werd het een poos stil en hoorde men niets dan het gekras der pennen.

Een poos daarna stond Baxter op en greep naar zijn hoed.

„Ik kom eerst na den maaltijd terug.”

„Dat is mij zeer aangenaam en als u langs het huis van Hopkins komt, zeg hem dan, dat hij mij een worst moet zenden!”

Baxter keek woedend naar zijn secretaris en riep hem toe:

„Stik er in voor mijn part!”

„Dat is een vrome wensch, die wel niet zal vervuld worden”, gaf Marholm spottend ten antwoord. „Een groote worst en de groote Raffles, dat zijn er twee, die men in Londen niet gemakkelijk krijgt.”

De deur sloeg dicht, de „vloer” zette zich behagelijk neer.

„Eindelijk weer eenige uren rust.

Die goede Baxter toch!

Bravo, lord Lister, ik was reeds bang, dat je ons geheel had vergeten. Ach, zoek maar, inspecteurtje, dezen keer zal het je ook niet gelukken.”

Marholm gaf het portret met de daarbij behoorende aanwijzingen aan een ander over, daarna nam hij een bundel akten uit de lade en begon den inhoud er van te lezen.

Op den omslag stonden de woorden:

„John C. Raffles” en de inhoud bevatte de ons reeds bekende geniale streken van den Grooten Onbekende.

Deze lectuur was voor Marholm de meest aangename; hij vergat daarbij tijds zelfs zijn pijp te stoppen.

Tegen half twaalf legde hij de lectuur ter zijde.

„Nu wil ik eens probeeren om uit te vorschen, welke domheden mr. Baxter weer heeft uitgehaald.”

Hij ging naar de telefoon en liet zich met de „Times” verbinden.

„Hier hoofdbureau Scotland Yard! — was inspecteur Baxter bij u?”

„Alright — een uurtje geleden. Hij heeft een advertentie opgegeven!”

„Dat weet ik!” loog de vloer. „Heb de goedheid mij den inhoud op te geven?”

„Gaarne! Een minuut! — Wees zoo goed op te schrijven!”

En detective Marholm noteerde, maar hij kon van lachen het potlood nauwelijks in de vingers houden!

Geen zwendel, geen humbug! Hoogst aangename bijverdiensten! Alleen gentlemen, die in de voornaamste kringen verkeerden, kunnen op een hoogst eervolle en gemakkelijke manier 5000 pond sterling verdienen. Strenge geheimhouding wordt verzekerd! Aanbiedingen worden ingewacht onder het motto juweel, bij de uitgevers van dit blad.”

Verder hoorde Marholm niets meer; hij hing het toestel weer op en begon luidkeels te lachen.

„Ha, ha, dat is het toppunt van kinderachtigheid! Mr. Baxter zoekt detectives onder de lordschappen van Londen! Deze advertentie behoort thuis in het Koninklijk kabinet van zeldzaamheden. Ik zou nu wenschen, dat John C. Raffles zich persoonlijk aanmeldde.

Zou men hem geen wenk kunnen geven? Dat zou de grootste grap der wereld zijn!"

De „vloer" zat te peinzen, en stoorde er zich niet aan, dat de klok reeds tien minuten over twaalf uur aanwees.

Eindelijk nam hij een stuk papier en schreef:

„Een gek idee!

Op de jacht naar zich zelf! — Gentlemen, wie kan dit raadsel oplossen? Er zijn vijfduizend pond sterling te verdienen. V. S. Y."

Dit was de inhoud van de advertentie, die Marholm door een jongen naar de Daily News liet brengen, waarna hij vroolijk zijn worst opat.

Toen de „vloer" weer op het bureau terugkwam, was mr. Baxter weer aanwezig.

„Nu, zijt ge iets nader tot het doel gekomen, inspecteur?" vroeg hij.

De inspecteur keek vóór zich.

„Nog niet, Marholm, maar spoedig zal ik hem zeker vatten. Dan zal Londen geen John C. Raffles meer hebben."

„Inspecteur, u hebt —!"

„Een onfeilbaar idee!"

„Neen, dat niet!"

„Wat? Onbeschaamde kerel!"

„Jammer dat ik geen penny meer heb, ik zou anders dadelijk bruispoeder voor u koopen!"

Mr. Baxter zweeg. Hij ging naar zijn klein privaat vertrek, waarin de lederen kanapee stond, om uit te slapen voor zijn prachtig idee. — — —

TWEEDE HOOFDSTUK.

In het oude kasteel.

Wij bevinden ons in Cuninghamstreet voor een oud, bijna reeds ineengestort huis in Moorschen stijl, dat korten tijd geleden van lord Dingslake, een ouden, schatrijken zonderling, was geërfd.

Deze had onlangs het tijdelijke met het eeuwige verwisseld, en nu was zijn eenige zoon, die tot nu toe in de wereld had rondgezworven, de erfgenaam van de bezittingen en den titel van den lord.

Door een groote poort, die door een grijzen neger bewaakt werd, kwam men door het inwendige van het kasteel eerst op een eenzame binnenplaats.

Een tweede deur leidde naar een donkere trap, die in een soort vestibule met getraliede vensters eindigde.

Hier bemerkt men nog niet, dat nieuw, jong leven ingetreden is, want de vensters zijn gesloten, en een nest van spinnewebben maakt het nog duisterder.

Doch als met een tooverslag verandert dit tooneel, wanneer men een derde deur opent. Een prachtige, heldere gang met muren van ingelegd marmer vertoont zich aan onze verwonderde blikken, en breede trappen

met kostbare loopers bedekt, brengen ons naar de bovenverdieping.

Wij willen niet de bijna sprookjesachtige pracht schilderen, die ieder van deze vertrekken biedt, wij begeven ons naar de dichtst bij de trappen gelegen kamer. Slechts de zon beschijnt de vorstelijke pracht van deze kamer, want de vensters zien op de binnenplaats uit.

Zij straalt over de prachtige gebeeldhouwde meubels, over de wonderlijke gouden voorwerpen langs de muren, die met schilderijen van de eerste schilders versierd zijn, en verlicht de beide gentlemen, die aan tafel zitten en bezig zijn een kop koffie te drinken.

Lord Lister, of John C. Raffles, de Groote Onbekende, en zijn vriend Charly Brand zijn het, die tegenwoordig deze woning in gebruik hebben.

Lord Lister had dit slot van Sir Albert Dingslake, den tegenwoordigen eigenaar, die hem van vroeger bekend is en destijds op reis was, telegrafisch gehoord.

Hij volgde als vertegenwoordiger van Sir Albert het lijf, ja, hij had zich zelfs voor lord Dingslake uit-

gegeven, zonder den minsten tegenstand te onder- vinden. —

Lord Lister drinkt zijn geurige mokka en blaast blauwe, fijne rookwolken in de lucht.

Op zijn gelaatstrekken ligt een peinzende trek. Zijn geest werkt voortdurend, ook wanneer hij schijnbaar achteloos neerzit.

Geheel anders is zijn vriend Charly Brand.

Rimpels van zorg op diens voorhoofd komen niet voor, onafgebroken speelt een vroolijk, tevreden lachje om zijn baardeloze lippen, en met een uitdrukking van welbehagen strekt hij zich op zijn stoel uit.

Hij is zeer tevreden over zijn vriend Edward, want de laatste weken gaf het niets dan uitspanningen en dat was juist een kolfje naar zijn hand.

„Zoo moest het altijd blijven, Edward”, zei hij tot dezen. „Ik zou wenschen, dat lord Dingslake naar den drommel ging!”

„Dat is een wensch, waarin ik niet toestemmen kan, mijn waarde Charly. Het zou erg genoeg voor ons zijn, als wij altijd op de kosten van een ander moesten leven.”

„Maar drommels, het is hier toch zoo mooi. Wij leven als vorsten!”

„Maar goed beschouwd, worden wij toch steeds heen en weer gejaagd.

„Gij houdt te veel van plezier, boy, en vergeet het eigenlijke doel waarom wij hier zijn. Of zijt gij het misschien moede, de vriend van John C. Raffles te zijn?”

„Maar Edward!”

Charly Brand reikte zijn vriend de hand.

„Zoo, dan zijn wij het toch eens, oude jongen!”

„Maar ik begrijp je niet, Edward. Sinds drie weken richten wij niets uit.”

„Niets uitrichten?” viel Raffles hem in de rede.

„Hoe komt ge tot deze vermoedens? Omdat ik de zaken van lord Dingslake waarneem, terwijl deze zonder eenige achterdocht in het buitenland reist?”

„Maar heb je daar dan een bijzonder doel mede?” vroeg de jonge man.

„Jawel, mijn vriend. Bij alles wat ik doe, heb ik steeds een doel voor oogen!”

„O, nu begrijp ik”, zei Charly.

„Daarom maakt gij de mooie lady Osborne zoo het hof. Zij moet verscheidene millioenen rijk zijn.”

„Denkt ge dan dat ik mij door een vrouw onderhouden laat?” vroeg Edward Lister. „Ik dacht, dat je mij van die zijde toch wel kendet. John Raffles is niet

alleen gentleman, maar heeft zich ook zelf gevormd!”

„O, vergeef mij, Edward! Maar in den laatsten tijd doet ge zoo vreemd.”

„Omdat jij de wereld eenzijdig beschouwt”, antwoordde Lister. „Ik geloof, dat gij op een vulkaan zoudt kunnen dansen, zonder je te bekommeren om het daaronder schuilende gevaar.”

„Nu, zoo geheel zorgeloos ben ik toch niet meer”, gaf de jonge man ten antwoord. „Maar, zooals gezegd, ik hoopte gedurende de laatste weken op een zorgeloze toekomst!”

„Dan heb je je erg vergist, mijn jongen! Waarom ik mij, onder den naam van lord Dingslake in het gehate gezelschap drong? Ha ha ha!

Hoe meer terughoudend ik mij toon omtrent mijn bezittingen, des te meer pochen de krankzinnigen op de hunne. O, ik heb reeds iets heel aardigs verzonnen en in de eerstvolgende weken zal Londen weer iets te lachen hebben.”

„O wee, dan is het met mijn rust gedaan”, zuchtte Charly Brand. „Nu begint de jacht weer opnieuw.”

„Nu, zoo erg zal het dezen keer niet worden. Hoe groot ook mijn liefde voor den geldbuidel dezer gekken is, vooreerst heb ik slechts het plan op fatsoenlijke manier iets daarvan te bemachtigen.”

„Van hen leenen?”

„Foei, Charly! — Onthoud wel, dat men het geld, dat men voor plezier wil uitgeven, nooit leenen moet!”

„Mijn waarde Edward, gij zijt heden weer bezig mij raadsels op te geven en je weet toch wel, dat ik gewoonlijk toch niet in staat ben, ze op te lossen.”

„En ik ben niet onmenscheijk genoeg, je noodeloos op de pijnbank te brengen. Wij leven in het teeken der menscheivendheid. Kijk maar eens hier!”

De Grootte Onbekende kreeg een klein kistje te voorschijn en opende het.

„Wel allemachtig!”

Verder zei Charly Brand niets.

Met half geopende lippen en de oogen wijd open- gesperd, keek hij naar den inhoud. Het glinsterde in allerlei kleuren, totdat de oogen bijna verblind werden.

„Mijn hemel, dat vertegenwoordigt een waarde van millioenen”, stamelde de jonge man.

„All right! Lady Albadin heeft mij verzekerd: zestigduizend pond sterling!”

„Om 's hemels wil, hebt ge dit sieraad aan de echt- genoote van den machtigen Lord Mayor ontstolen?”

„Ontstolen? Je spreekt leelijke woorden, mijn jongen! Lord Lister steelt niet.

„O, vergeef mij, Edward! Ik kan geen woorden vinden!”

„Omdat je onder den indruk bent van deze groote waarde. Ik blijf daar steeds onverschillig voor!”

„Zestigduizend pond sterling!”

John C. Raffles lachte.

„Maar ze zijn geen vijfduizend waard! Het goud is echt, maar de rest heeft geen waarde!”

„Is dat zoo?”

De jonge man begon luidkeels te lachen.

„Ha ha ha! — Dus is de Lord Mayor Albadin een gemeene bedrieger! Valsche juweelen? — Ha ha, het is om zich dood te lachen! Dan is ook de groote John Raffles dezen keer de misleide!”

Lord Lister liet zijn vriend en secretaris kalm doorpraten en stak een sigaret op.

„Lach je maar niet dood, mijn jongen”, zei hij na een korte pauze. „Ik heb dadelijk bemerkt, dat deze steenen valsch zijn!”

„En waarom hebt ge ze dan tòch meegenomen?”

„Omdat ik vermoed, dat daarmede een groote schurkenstreek gepleegd is en ik stel mij voor, de schurken te ontmaskeren!”

„En men meent dat gij de grootste schurk zijt! Wat een bittere ironie!”

„Nee, mijn jongen! De stumperds noemen mij anders!”

„De engel van White Chapel!” riep Charly Brand.

„In smoking en witte das,” gaf lord Lister schertsend ten antwoord.

„En meent ge waarlijk, dat het sieraad, dat in het bezit was van lord Albadin, echt was?”

„Zeer zeker.”

„De praatzieke lady Albadin vertelt overal rond, dat zij extra zes duizend pond sterling heeft uitgegeven om de steenen opnieuw te laten inzetten.”

„Ha, ha, ha, en nu blijkt, dat het goud meer waard is dan de steenen. De Lord Mayor schijnt wel idioot te zijn!”

„En de juwelier, die hem bedrogen heeft, is een kunstenaar in zijn vak.

Het is jammer voor den man, maar men ziet het gewoonlijk, dat groote genieën altijd een neiging tot misdaad bezitten.

Maar wij zullen Londen van dit gevaar bevrijden.”

Op dit oogenblik werd het gesprek afgebroken door het binnentreden van den oude kamerdienaar, die de couranten bracht.

De secretaris viel er als een hongerige wolf op aan, maar legde ze spoedig weer ter zijde.

„Het is merkwaardig, de couranten deelen er niets van mede.”

„Dat is zeer goed te verklaren! — Een courantenbericht zou alle hooggeborenen verdacht maken en juist de Lord Mayor moet daar buiten blijven.”

„Je hebt gelijk! — Twee jaar salaris van den Lord Mayor herstellen het verlies. Maar de arme Baxter verkeert natuurlijk in duizend vreezen! Ik zou niet graag in zijn plaats willen zijn!”

Intusschen had lord Lister de courant ter hand genomen.

Plotseling riep hij uit: „Wel, wel, Baxter begint vooruit te gaan. Hij is generaal-agent of iets dergelijks geworden!”

„De inspecteur?” vroeg Charly Brand.

„Heeft hij dan reeds ontslag als inspecteur?”

„Dat juist niet, maar hij heeft vermoedens!”

„Ach, die heeft hij altijd!” antwoordde Charly.

„Zijn vermoedens zijn tegen zijn vriend, lord Nobody, of den Grooten Onbekende!”

„Zoo, zoo!”

De glimlach verdween van Charly's lippen.

„Nu zoekt hij gentlemen, die hem opsporen en zullen uithooren.”

„Vervloekt!” —

Lord Lister zat in gepeins.

„Domoor!”

„Met een paar pennestreken werp ik zijn geheele plan in duigen!”

„Onmogelijk!”

John C. Raffles richtte 'h trotsch op en een doordringende blik trof den twijfelaar.

„Onmogelijk! Dat woord kent John C. Raffles niet!”

„Maar ik ben er van overtuigd, beste Edward!”

De Groote Onbekende begon eer te rooken; daarna begon hij langzaam en op ieder woord een klemtoon leggend, te zeggen:

„Ik zal mij zelf aangeven!”

„Edward, je speelt met 'uur!” riep de jonge man uit.

„En ik haal de vijfduizend pond sterling uit het vuur. Ik wensch er geen woord meer over te hooren”, ging hij op gebiedenden toon voort.

„Ik heb de zaak overlegd en verzeker je, dat Londen weer tranen zal lachen”.

Hij stak een nieuwe sigaret op en greep met de non-

chalance van een echten edelman naar de courant.

Er ontstond een kleine pauze.

„Charly!”

„Wat is er, Edward?”

„Een beleefde groet van de „vlooi”!”

„Van wien?”

„Van detective Marholm, bijgenaamd de „vlooi”, hij heeft ook geadverteerd!”

„Dat is een flinke kerel!”

„Luister maar eens:

Een gek idee! Op jacht naar zich zelf! Gentlemen, wie kan dit raadsel oplossen. Er zijn vijfduizend pond sterling te verdienen.

V. S. Y.”

De kerel is gek!”

„Waarom?”

„Hij houdt zijn eigen chef voor den gek!”

„Gedeeltelijk! Maar de advertentie moet anders gelezen worden. Op jacht naar zich zelf! Begrijpt ge dat niet?”

„Moeilijk!”

„Omdat ge te weinig gedachtengang hebt!

Dat wil eenvoudig zeggen: ik zou gaarne eens weer willen lachen, Raffles, ik zoek je!”

„Drommels! en nu wil je het toch nog wagen?”

„Nu juist! Al ware het maar alleen om den flinken Marholm niet tegen te werken!”

„Maar als men je eens in de val wilde lokken? Wanneer Marholm eens handelde in overleg met Baxter?”

„Nee, dat doet hij niet! Daarvoor is de man te eerlijk.”

„De duivel moge de eerlijkheid vertrouwen wanneer er vijfduizend pond sterling in het spel zijn!”

„Een mooie grap is onbetaalbaar en Marholm houdt daarvan!”

Charly Brand keek zijn vriend aan.

„Doe, wat ge wilt, Edward! Ik kan het je toch niet beletten!”

„Goed, dat ge dat inziet! Wees nu zoo goed om eenige oogenblikken als mijn secretaris te fungeeren!”

De jonge man ging zuchtend naar het schrijfbureau.

„Ben je gereed?”

„Alright!”

„Wel zoo, schrijf dan:

Zeer geëerde heer!

Naar aanleiding van uw advertentie, voorkomende in de Times, veroorloof ik mij u mijn diensten aan te bieden. Ik ben eerst sedert korten tijd in Londen teruggekeerd, ben echter reeds in de voornaamste gezelschappen geïntroduceerd en heb toegang tot alle kringen.

Daar ik aan werken gewoon ben, ben ik wel genegen, mijn vrijen tijd aan uw belangen te wijden, onder voorwaarde, dat ik niets zal behoeven te doen, wat mij als gentleman zou kunnen compromitteren! Ik ben vrijgezel en zonder kinderen.....

„Ik — kinderen?” vroeg de secretaris verbluft — „Maar, Edward, ik ben immers niet gehuwd!”

„Domme kerel,” lachte lord Lister. „Je zoudt het woord kinderen schrijven.”

„O, zoo!”

Raffles dicteerde verder:

.....,ben ik in de gelegenheid, mij geheel aan uwen dienst te wijden en geef u de verzekering, dat ik wel degelijk de vijf duizend pond sterling verdienen zal. Gaarne uw gewaardeerd antwoord tegemoet ziende, teekent met hoogachting

Lord Albert Dingslake.”

„Dat is waarlijk een mooi verzoek om een betrekking”, zei Charly Brand lachend, terwijl hij den brief in een couvert deed. „Ge hebt ook niet te veel beloofd!”

„Dat denk ik ook niet! — Nu willen wij den brief posten en daarna naar de wedrennen in Hyde Park gaan.”

„De laatste uitspanning”, zuchtte Charly Brand weemoedig. „Zoodra dit voorbij is, moeten wij zelf gaan rennen.”

„John C. Raffles, de Groote Onbekende, op jacht naar zichzelf! Zoo iets heeft zelfs de onsterfelijke Charles Dickens niet klaargespeeld”, lachte lord Lister.

DERDE HOOFDSTUK.

John C. Raffles in Scotland Yard.

De inspecteur van politie had juist eenige heeren, met wie hij met gesloten deuren een onderhoud had, uitgeleide gedaan en keerde nu glimlachend en zich vergevoegd de handen wrijvend, naar zijn bureau terug.

„Welnu, inspecteur, u grijnslacht vandaag zoo?” be-
weerde de „vloer”. „De zaak met de drie heeren is zeker goed afgelopen?”

Mr. Baxter zette een hooge borst op. Hij was in een bijzonder goede luim, en in dergelijke omstandigheden pochte hij op zijn succes.

„Welke zaak?” antwoordde hij geheimzinnig. „Raad eens, Marholm!”

„Hm, de oplossing is, volgens mijn berekening, tamelijk gemakkelijk!” grijnsde de „vloer”. „De lords zullen gekomen zijn, om u over wat gisteren gebeurd is, nog eens fatsoenlijk den mantel uit te veggen!”

„Wat?” schreeuwde Baxter woedend.

„Den mantel uit te veggen!” herhaalde de secretaris kalm. „En dat is u naar alle waarschijnlijkheid niet slecht gekomen, want u ziet er uit als mijn groene kikvorsch.....”

„Mijnheer!”

Baxter hapte naar lucht en zijn gelaat werd zoo rood als een kreeft.

Doch slechts één oogenblik, en toen zegevierde het gevoel van innerlijke zelfvoldoening over den toorn.

„Kerel, weet je wat jij bent?”

„Detective Marholm van Scotland Yard en de rechterhand van den inspecteur van politie!”

„Een ezel, die zoo stom als een eend is!”

„Hm, dan verwondert het mij, dat u mij mijn ontslag niet geeft”, spotte de „vloer”, naar zijn borstzak grijpend.

„Voor den duivel, laat dat vod toch rusten! Wij hebben thans wat belangrijkers te doen!”

En met groote voorkomendheid legde mr. Baxter de advertentie van de *Times* op den lessenaar.

„Daar, lees en verwonder je! Dat is mijn idee!”

De „vloer” kende natuurlijk reeds den inhoud, doch las met een ernstig gelaat.

„Hm, waarover gaat dat? Hebt u een nieuwe muis-
zenval uitgevonden?”

„Wel ja, een val, waarmede John Raffles zich dit
keer beslist laat vangen.”

„Wel, wel! Ik vrees maar — — —”

„Wat?”

„Dat hij er weer met een auto of een luchtschip van
door gaat.”

„Dat is buitengesloten, mijn beste Marholm”, lachte
Baxter. „Zwijg!” riep hij tot de „vloer”, die juist weer
zijn mond wilde openen. „Ik weet, wat je wilde zeg-
gen. Dat hij ons reeds verscheidene keeren ontsnapt is.
Dat kwam echter daardoor, dat wij tot nu toe den
rechten weg niet hebben ingeslagen!”

„Wij, de politie, die in iederen donkeren hoek haar
neus steekt?”

„Zeer juist, Marholm, in iederen hoek! John Raffles
is echter een gentleman en beweegt zich in kringen,
waarin wij geen toegang hebben!”

„Nu, dat zou er ook grappig uitzien, wanneer onze
politie-ambtenaren met hun met spijkers beslagen
schoenen op de parketvloeren zouden dansen!”

„Zwijg en wees zoo vriendelijk te luisteren!” don-
derde Baxter.

„Tot uw dienst, inspecteur!”

„Eindelijk ben ik op een verstandig idee gekomen!”

„De advertentie? Waarom hebt u die dan niet in ons
blad, de „kleine Puck”, laten drukken?”

„Men moet hem in de kringen zoeken, waarin hij
verkeert!”

„Hm, en de drie beschonken heeren?”

„Zullen trachten zijn vertrouwen te winnen!”

„En dan!”

„Schwapp — — de val dicht!”

„Schwapp — — de val dicht!” herhaalde de „vloer”.

„Inspecteur, ik wensch u geluk, dat is een kapitale
mop!”

„Niet waar, Marholm?” glimlachte mr. Baxter.

„Beslist, zeker! Weet u, inspecteur, hoe of ge mij
nu voorkomt?”

Baxter dacht, dat zijn secretaris hem een vleierij wilde zeggen en lachte.

„Nu, hoe dan?”

„Als een oude trouwlustige juffrouw!”

„Kerel, ben je dol?”

„Die naast een rookend heer zit en haar vinger in de rookwolken steekt!”

„Vervloekte onzin!”

„En daarbij denkt het arme schepsel, dat zij hem reeds heeft ingepalmd.”

„Duiwels, wil je eindelijk zwijgen?”

Mr. Baxter snelde woedend naar zijn kamer terug en krakend viel de deur achter hem dicht.

De „vloer” rookte kalm verder en raadpleegde den deurknop:

„Komt hij, komt hij niet? Hoera, hij komt!”

Op dit oogenblik naderde namelijk een auto.

In een ommezien was Marholm van zijn stoel gesprongen.

„Inspecteur, daar komt de Raffles-vanger numero vier!”

„Drommels, uitstekend!” beweerde Baxter onvriendelijk.

„Lord Dingslake, een opgeblazen kikvorsch, die reeds gelooft, Raffles in zijn macht te hebben!”

„Welnu, inspecteur, dezelfde meening hebt u toch ook?” spotte de „vloer”.

Baxter wierp Marholm een woedenden blik toe.

„Een ezel, zooals jij! Wij zullen het met den jongen man hier dadelijk klaar spelen.”

„Stoot hem niet voor zijn hoofd”, waarschuwde de „vloer”. „Een klaverblad van vieren brengt altijd geluk aan!”

De inspecteur bleef door het binnenkomen van een ambtenaar het antwoord schuldig.

„Lord Albert Dingslake!” diende hij aan.

„Laat hem binnenkomen!”

De „vloer” had wel een juichkreet willen uiten. Deze jonge gentleman, met het lichtblonde haar, het dito kleurige snoretje op de lippen, deze persoon, met de pronkende diamanten ringen aan de vingers, met den hulpeloozen blik en de lompe bewegingen was niemand anders dan John Raffles, de Grootte Onbekende. —

Slechts een enkele snelle blik, dien beiden met elkan- der wisselden, was hem voldoende om, ondanks de uitstekend gekozen kleeding, den dapperen avonturier te herkennen.

Een enkel woord van Marholm, en John Raffles was in handen van zijn hevigesten vijand gevallen. Wat lord

Edward Lister wel op dit oogenblik dacht, toen hij tegenover hem stond? —

Zijn verlegen lachje, waarmede hij den politie-inspec- teur de hand gaf, verried niets daarvan.

„Goeden dag, inspecteur! Daar ben ik, en nu ter zake! U hebt mij zeker met verlangen gewacht?”

„Hm, weet u reeds, waarvan sprake is?” vroeg Baxter op gerekten toon.

„Welnu, in elk geval over een zaak, waar de scherp- zinnigheid van uw voortreffelijk personeel te kort schiet!”

„Zeer juist!” sprak de „vloer”.

„Je behoeft ons niet in de rede te vallen”, snauwde Baxter hem toe. „En u, lord Dingslake, vergist u! U vergist u geweldig.”

„Drommels, dat zou de eerste keer zijn”, sprak deze zeer verwonderd. „Ik heb al heel wat van onze aarde gezien en al menigen leeuw en tijger neergeveld!”

„Natuurlijk eerst, wanneer de dieren morsdood wa- ren”, spotte mr. Baxter.

„Dat spreekt van zelf, beste inspecteur, dat spreekt van zelf. Zoo lang zoo'n dier nog kan hijgen, is het een duivelsche zaak! Hebt u wel eens zoo'n dier ge- zien?”

„O, zeker, lord Dingslake!” pochte Baxter.

„In den dierentuin!” voegde de „vloer” er spottend aan toe.

„O, dat heeft niets te beduiden!” lachte de ver- momde John Raffles.

„Doch in de vrije natuur, met woest rollende oogen, tot een sprong gereed, ongeveer zoo —”

Hij kromde zijn lenige gestalte, rolde met de oogen en zwaaide zoo, dat de inspecteur verschrikt eenige stappen achteruitging.

„Zóó, inspecteur! En dan vergaat iemand het lachen! Dan wordt het iemand warm om het hart!”

De goede „vloer” viel van de eene lachbui in de andere, zoodat het vertrek er van dreunde en kromde zich op den stoel.

„Zit toch stil!” donderde Baxter woedend tegen hem. „Scotland Yard is geen tentoonstellingsmuseum voor slangenmensen! — En nu ter zake, lord Dings- lake! Ik ben eenigszins gehaast!”

„Ik brand van nieuwsgierigheid!”

„Hm! Ik kan toch op uw geheimhouding staat maken?”

„O, zeker! Ik kan zwijgen als de Egyptische Sphinx! U hebt toch wel van deze dame gehoord?”

„Zeker!” antwoordde Baxter, hoewel hij er niets van begreep.

„Een duivelsch wijf, deze mevrouw Sphinx! Heeft zij haar man niet vergiftigd?”

Een uitbundig gelach van beide kanten.

„Au, au”, grinnikte de „vlooi”.

„Dat komt goed uit, inspecteur!” zei John Raffles.

„En wel op een zeer geslepen manier. Eerst hing zij den armen kerel aan een vergiftigden strop op, toen verdronk zij hem nog eens in gedistilleerd suikerwater.”

Baxter nam dit natuurlijk voor ernst op.

„Drommels ja! Er bestaan ware beesten onder de menschen! En zoo'n menschelijk roofdier is ook John C. Raffles, de Groote Onbekende! Hebt u reeds van hem gehoord?”

„Dat zou ik denken, inspecteur! Geheel Londen zingt toch zijn lof!”

„Zijn lof zingen? Mijnheer — zingen?”

„Fluiten en spelen! Een knappe kop heeft zoo maar een John Raffles-marsch componeerd en maakt reuzenzaken?”

„Een Rafflesmarsch? Drommels, Marholm, en is dat goedgekeurd?”

„Wel zeker, inspecteur! Inderdaad zeer aardige muziek!

Voor al het refrein is om tranen in de oogen van het lachen te krijgen:

Raffles maakt met Baxter kielekiele

Baxter kielekiele, hopsasa!

Zoo ongeveer is het.”

„En dat heb je toegestaan?” piepte de woedende inspecteur zoo luid hij kon.

„Hallo, inspecteur”, grijnsde de „vlooi”, „zal ik een brandladder halen, opdat u nog hooger kunt komen?”

„Ach, een goede scheut cognac zou ook uitstekend zijn”, beweerde de pseudo lord met smakkende lippen.

De politieinspecteur stikte bijna van woede en zijn lippen werden blauw.

„Mijne heeren, u bent —”

„Inderdaad gespannen naar mijn opdracht”, viel hem lord Lister, alias lord Dingslake in de rede, en weer speelde het onnoozele, onbeduidende lachje om zijn lippen.

„Welnu, de zaak is zeer eenvoudig, vooral voor zulk een verwoede leeuwen- en tijgerjager als gij,” viel Baxter woedend in de rede. „Hij verkeert toch in uw

kringen en menigmaal gelukt het de domheid in persoon, zoo'n sluw mensch te vangen!”

Dat was een grove belediging, doch lord Dingslake scheen haar niet te begrijpen.

„Zeer vleidend, inspecteur, dat u mij daarvoor bekwaam acht. Ha, ik zal dien John Raffles volgen, als een kat de muis!”

„Of als een varken naar truffels!”

„Ja, ik zal hem najagen tot aan het einde der wereld, tot zoo ver, inspecteur, dat hij niet meer los kan komen!”

„Of hij vlucht naar den anderen kant”, spotte de inspecteur.

„Om het even, ik breng hem, geroosterd, gebraden, zooals ge het verlangt! Dus afgesproken, inspecteur!”

„Allright!”

Baxter hield den lord voor volslagen krankzinnig en hij schepte er vermaak in, den jongeman behoorlijk voor het lapje te houden.”

„Hier, mijn hand er op,” sprak hij, en gaf hem de hand, die John Raffles krachtig drukte.

„Au, au, mijn hand!” schreeuwde de inspecteur in het volgende oogenblik en lanste als een bezetene in de kamer rond.

„Wel, u probeert zeker de Washingtonpost?” lachte de „vlooi”.

„Laat los, lord, laat los!” jammerde mr. Baxter.

„Vervloekt, heb ik u soms pijn gedaan?” verontschuldigde zich Raffles. „O, excuseer mij! Het was inderdaad slechts een vriendschappelijke handdruk.”

„Ik bedank daarvoor,” bromde de inspecteur, de pijnlijke hand heen en weer zwaaiend.

„Uw vingers zijn echte nijptangen!”

„In elk geval sterk genoeg, om Paffles tot aardappel-purée te malen! Apropos, inspecteur; de zaak is toch alleen in mijn handen?”

„Dat spreekt van zelf!” loog Baxter.

„Zwendel!” riep de „vlooi”.

„Wat zeg je, kerel?” bruide hem de inspecteur toe.

„Geen zwendel, een oprechte, eerlijke zaak!”

„Houd je aanmerkingen voor je!”

„Ik krijg zeker ook een politiepenning?”

„Zeer natuurlijk. Daarmee kunt ge de heele wereld gevangen nemen! Marholm, maak de volmacht voor lord Dingslake gereed!”

„Met onuitsprekelijk veel genoegen!”

Als de goede Baxter de dubbelzinnigheid dezer woorden vermoed had!

Hij dacht echter, zoo als reeds gezegd, geheel anders over den vlaskop.

„Maak dan ook dadelijk de chèque klaar', gebod hij.

„Ge kunt het geld natuurlijk niet dadelijk krijgen, waarde lord!"

„Allright! Moet ik John Raffles eerst brengen?"

„Neen, neen! De vijfduizend pond geeft de lord mayor voor het terugbrengen van het sieraad en de chèque wordt slechts op zijn bevel betaald!"

„Dat is zeer verstandig! stem er in toe, maar —" John Raffles aarzelde en keek verlegen ter zijde.

„Nu wat hebt ge voor een maar?" zei inspecteur Baxter spottend.

„Hebt ge reeds berouw over de zaak, lord?"

„Neen, neen! Maar ik zou niet gaarne willen, dat mijn naam genoemd werd. U weet toch wel, dat de politie in onze kringen niet zeer hoog staat aangeschreven!"

„Veroorloof mij, lord Dingslake, u te verzekeren, dat de politie van Scotland Yard een buitengewoon goeden naam heeft!" riep de inspecteur.

„En over onze pogingen om den Grooten Onbekende te vinden, hebben wij reeds een heel boekdeel geschreven", zei Marholm spottend; zijn chef keek hem om deze woorden woedend aan.

Maar de „vloot" ging kalm verder.

„Welnu, uw lordschap, dan kunnen wij toch wel een anderen naam op de chèque schrijven."

„Ja, als dat kan."

„Zeker, lord!" zei mr. Baxter. „Het is ons hetzelfde wie het geld ontvangt!"

„Als hij ons den grooten Raffles maar brengt!"

„Marholm, kerel, zwijg toch!" riep Baxter.

„Jawel, inspecteur!"

„Mag ik weten, lord Dingslake?"

De aangesprokene boog het hoofd en Baxter bemerkte niet, dat een blik van verstandhouding met den dikke werd gewisseld.

„Welnu, schrijf dan miss Eulalia Schlecker!"

„Een mooie naam," zei de inspecteur lachend.

„Zeker een Duitsche; dat beteekent een klein verbond tusschen Engeland en Duitschland."

„O neen, dat is — mijn waschvrouw!"

„Waschvrouw!" lachte de „vloot" luidkeels.

„Verwondert u dat?" zei John Raffles, terwijl hij een blik op den lachende wierp. „Ik verwissel mijn kleeren somtijds een dozijn keeren per dag."

Mr. Baxter verstond de dubbelzinnigheid dezer woorden niet en zei woedend tot Marholm:

„Lach, wanneer je buiten dienst bent! Hier moet je doen, wat je bevolen wordt!"

„Dat weet ik, inspecteur!" — „Op naam van Eulalia Schlecker", las de „vloot" en droogde daarna het geschrevene.

„Zie hier de chèque, lord Dingslake; dat is toch de hoofdzak van de heele geschiedenis! Hier is de politiepenning en het portret van het gestolen sieraad! Ik hoop, dat uw naam ook in het boek komt van de John Raffles-schetsen!"

„Mijnheer, wat bent u vrijpostig!" brulde de inspecteur.

„Ik wensch uw lordschap veel geluk!"

„O, u zult zeer tevreden over mij zijn."

„Ik hoop u nogmaals hier te mogen begroeten," zei mr. Baxter spottend.

„Daar kunt ge u van overtuigd houden, mijnheer de inspecteur!"

„Denk er dan om, dat ik misschien nog tien, hoogstens vijftien jaren hier werkzaam zal blijven!"

„Kom, kom, inspecteur", lachte de „vloot". „U hebt reeds zeer veel Raffles-pillen geslikt!"

„De deur uit, er uit, onbeschaamde!"

Marholm volgde dezen keer het bevel met een wonderbaarlijke vlugheid op.

Hij was echter geenszins bevreesd voor den toorn van den inspecteur, maar zijn vertrek had een andere oorzaak. Het hinderde hem zeer, dat Baxter den pseudo-lord belogen had; maar hij had geen gelegenheid gehad, hem de namen van de drie andere Raffles-vangers bekend te maken.

Maar dat deed hij nu op een zeer spitsvondige wijze.

In de gang liepen eenige agenten van politie rond.

„Donder en weerlicht, kerels, blijft daar toch niet staan als pilaren", zei hij tot hen. „Wat zal lord Boswell van jullie denken?"

Na deze woorden liep hij naar den portier.

„Doe de deur open, lord Rogers komt er aan!"

De ambtenaar zette de zware ijzeren deuren wijd open.

„Gij moet de deur openen voor lord Arundell!" riep Marholm tot een op wacht staanden agent van politie en stopte daarna zijn pijp, tevreden als hij was over zijn welgelukten list.

„Hoera, nu kan ik lachen!"

Langzaam kwam John Raffles aanstappen,

Inspecteur Baxter had het niet nodig geacht, hem te begeleiden.

„Good bye, lord Boswell, good bye, lord Rogers!” zeiden de ambtenaren.

De portier en een der agenten openden de deur en het portier der auto en zeiden: „Zijne hoogheid, lord Arundell!”

John Raffles vertrok geen spier van zijn gelaat; hij begreep den blik van de terzijde staanden vloot, die er uitzag, alsof hij tien reuzenworsten verslonden had.

Binnen eenige minuten was de auto uit het gezicht verdwenen en keerde Marholm naar zijn bureau terug.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een uur bij den Lord Mayor.

„Den hemel zij dank, dat je eindelijk weer terug bent! Ik heb helsche onrust uitgestaan en meende ieder oogenblik te hooren roepen; John C. Raffles is gearresteerd!”

Met deze woorden ontving Charly Brand zijn zoo juist in de kamer gekomen vriend.

De Groote Onbekende gaf aan den kamerdienaar zijn hoed en overjas, daarna stak hij op zijn gemak een sigaret aan.

„Vertel mij nu, wat je hebt uitgevoerd,” vroeg Charly.

„Ik ben tevreden! Daar, lees maar, nu ben ik geheim detective van Scotland Yard!”

Hij overhandigde Charly het ontvangen bewijsstuk en begon daarna hartelijk te lachen.

„Drommels, Baxter is inderdaad onbetaalbaar!”

„Beschouwt zich zelf niettemin als een slimme vos!”

„Hm. Hij heeft buiten mij nog drie Rafflesvangers, de lords Roger, Boswell en Arundell geëngageerd. De brave „vloot” liet mij dit door de ambtenaren mededeelen!”

„Inderdaad een zeer flinke kerel, die Marholm!” sprak Charly Brand. „En daarbij bezit hij tienmaal meer verstand dan zijn chef!”

„Waarlijk! Men zou bevreesd voor hem kunnen zijn, wanneer hij niet zoo goedaardig was! Overigens, rookt hij een afschuwelijk soort tabak. Geef toch order aan

onze leveranciers, dat zij dien man een postpakket met besten shag zenden!”

„Dus ben je nu een echte detectieve,” lachte Charly, meesmuilend den politiepenning en de volmacht beschouwend. „Drommels, wat kan je daarmee een verarring teweegbrengen!”

„Neen, neen, mijn jongen, de wet moet men eerbiedigen. Is het niet reeds een reuzenmop, dat de gezochte John C. Raffles op jacht naar zich zelf is?”

„Hahaha, Londen zal zich weer eens doodlachen. En wat denk je nu te doen?”

„De echte juweelen te gaan zoeken!”

„Inderdaad, dat loont de moeite!”

„Niet op de manier, zooals jij denkt! Ik kan gemakkelijk den juwelier twintig tot dertig duizend pond aftroggelen. Doch John Raffles is een gentleman en het zal mij een groot genoeg verschaffen, wanneer ik den Lord-Mayor zijn echte juweelen kan overhandigen!”

„Bravo, bravissimo, Edward! Daaraan herkent men den geboren edelman!”

„Dikwijls zijn zij de grootste dieven!”

„Of ook de grootste domkoppen, zooals bijvoorbeeld je drie mededingers! Gedachteloos poppen, die men met een enkelen trek schaakmat zet!”

„Is dat jouw oordeel?”

„Beslist, doch geheel in den zin van onze nieuwste mop: „Op jacht naar zich zelf!” lachte lord Lister.

„Zeg eens, heb je nog wel eens wat van Fly en Slade gehoord?”

„Fly en Slade?” zon Charly Brand. „Zeker, dat zijn toch die heer en dame, die door hun gedachtenlezingen geheel Londen in bewondering brachten.”

„Zeer juist. Dit paar bevindt zich tegenwoordig op het vasteland, toch zou ik hen gaarne voor mijn blijspel naar Londen willen hebben.”

„Tot welk doel?”

„Om de drie lords de jacht naar John C. Raffles te verhinderen.”

„Hoho, Edward, heb je daarvoor zoo'n kostbaar middel nodig?” sprak Charly Brand.

„Je kunt gerust tweehonderd pond voor die gekheid rekenen!”

„Laat ons twintig zeggen, mijn beste Charly,” lachte de Groote Onbekende, een nieuwe sigarette opstekend. „En daar zijn advertentiën en alle onkosten onder begrepen.”

„Dan kan je zeker tooveren, Edward!”

„Nee, alleen met jou hulp de Londensche aristocratie wat wijs maken! Fly en Slade zijn slechts aangenomen artistennamen en of zich nu lord Lister en zijn vriend Charly Brand daarachter verbergen, dat mijn jongen, blijft hetzelfde!”

„Ha, ik begrijp,” antwoordde de jonge man opgewonden, doch voegde er onmiddellijk op klagenden toon aan toe:

„O wee, nu kan ik weer voor dame spelen!”

„Slechts voor één avond!” troostte hem lord Lister. „Ik bereken, dat wij een kolossale ontvangst zullen krijgen, en zulke grappen nemen ons die goede Londenaars niet kwalijk. Bezorg dus al het noodige, laat plakaten drukken, geef de advertenties op en huur de beste zaal, die ge krijgen kunt.”

„En jij, Edward?”

„Ik ga intusschen den Lord Mayor een bezoek brengen!”

„Edward, je drijft je vermetelheid te ver!” riep Charly Brand verschrikt uit. „Hoe edelmoedig je handwijze ook is, de lord zal je zonder proces laten arresteeren, wanneer hij je herkent!”

Lord Lister richtte zich trotsch op.

„Je hebt een zeer geringe gedachte van een Londenschen gentleman, ik schat hem veel hooger!”

De secretaris durfde daar niets op te antwoorden; hij ging zuchtend aan het schrijfbureau zitten, om de ontvangen bevelen uit te voeren.

Intusschen verkleedde zich John Raffles voor het bezoek bij lord Albadin.

Vóórdat hij heenging, begaf hij zich nog eens naar den ijverig arbeidenden secretaris.

„Wanneer je een grap wilt mede bijwonen, Charly, haast je dan een weinig. Binnen een uur zal geheel Scotland Yard voor het paleis van den lord mayor verzameld zijn, om John C. Raffles te vangen!”

„Edward!” riep de jonge man ontsteld uit.

Lister nam zijn hoed af en vertrok.

Vóórdat de automobiel, met het wapen der Dingslake's versierd, hem naar het paleis van den lord-mayor bracht, liet hij voor een wijnrestaurant stilhouden.

De brutale man wilde niets meer of minder dan zijn bezoek bij lord Albadin naar Scotland Yard berichten.

Spoedig stond hij dan ook aan de telefoon.

„Met Scotland Yard?”

„Hier politie-inspecteur Baxter persoonlijk.”

„Zeer aangenaam! Hier is John C. Raffles!”

„Wie?” vroeg de inspecteur, die geloofde niet goed verstaan te hebben.

„John C. Raffles! Ik vermoed, dat u mij kent?”

„Mijnheer, wilt u mij dan met geweld mijn verstand laten verliezen?”

„Nee, nee, inspecteur!” lachte Raffles. „Dat weinigje hebt u nog nodig! Ik wilde u alleen mededeelen, dat ik nu naar den lord-mayor rijd! Wanneer het u genoeg kan doen, kunt u mij daar ontmoeten! Goeden dag!”

De Groote Onbekende stapte weer in zijn auto, terwijl politie-inspecteur Baxter geheel Scotland Yard op de been riep.

Lord Albadin ontving den jongen, rijken erfgenaam, lord Albert Dingslake (onder dezen naam had lord Raffles zich laten aandienen) zeer voorkomend.

„Waarmede kan ik u van dienst zijn?” vroeg hij lachend. „Het verheugt mij, u te zien.”

„O, de eer is geheel aan mijn kant, uwe lordschap! Ik kom wegens de aan u ontstolen familie-diamantsieraden!”

„Hoe, u weet?”

„Jawel, en ik heb in deze zaak een opdracht van mr. Baxter.”

En nu vertelde de Groote Onbekende den zeer verwonderden lord mayor het geheele plan, toonde hem ook al de ontvangen papieren en eindigde met de woorden:

„Ditmaal ontglipt John Raffles ons niet.”
 „Welnu, daarmee wensch ik u geluk,” beweerde de lord mayor spottend.

„Ik begrijp alleen niet, hoe inspecteur Baxter —
 „— — juist mij daarmee belast heeft?!” viel Raffles hem in de rede en zette een hooge borst op.
 „Acht u mij daar niet bekwaam toe? — Ik ken een spreekwoord dat luidt: De domste boeren hebben de grootste aardappels.”

„In dit geval ten minste zeer op zijn plaats”, lachte de Lord-Mayor.

„Nogmaals veel geluk er mede, en ik betaal met genoegen nogmaals vijfduizend pond, wanneer u mij de juweelen terugbrengt!”

„Is dat volle ernst van uw lordschap?”

„Zeker! — En opdat u zekerheid heeft, hier is de tweede chèque!”

Lord Albadin ging naar zijn schrijfbureau en vulde een chèqueformulier in, dat hij den vermeenden lord Dingslake overhandigde.

„Eerst betaalbaar na ontvangst van het sieraad!”

De Lord Mayor begon weer spottend te lachen, want hij beschouwde, even als Baxter, den vlaskop voor een pocher en een domkop.

„Dat spreekt van zelf”, haastte zich Raffles te antwoorden, terwijl hij de ontvangen chèque zorgvuldig bij zich stak.

„Overigens heb ik reeds stappen gedaan, waarvan uw lordschap zich zelf kan overtuigen!”

Hij kreeg uit zijn tasch een kistje, waarin zich het gestolen sieraad bevond.

„Hier heb ik — —!”

Verder kwam hij niet, want lord Albadin had het sieraad reeds van hem weggenomen en staarde met wijd opengesperde oogen naar de fonkelende steenen.

„Ons familiesieraad! — Mijnheer, hoe komt u aan deze juweelen?” steunde hij.

„U vergist u, lord Albadin! Het sieraad is slechts een namaaksel — geen steen daarvan is echt!”

„Onmogelijk — ondenkbaar!” stamelde de Lord-Mayor. „Dan ben ik op schandelijke wijze bedrogen, ik — de Lord Mayor van Londen?”

„Zoo iets kan zelfs Zijne Majesteit den koning overkomen,” lachte de Groote Onbekende.

Lord Albadin kon zich dit schandaal in het geheel niet voorstellen, greep dan eens naar de steenen, dan eens naar zijn hoofd en fluisterde onafgebroken: „Ondenkbaar — onmogelijk!” tusschen zijn bevende lippen.

Plotseling begonnen zijn oogen te fonkelen:

„En mijnheer — hoe komt u aan dat sieraad, dat altijd nog een waarde van eenige duizenden ponden vertegenwoordigt?”

Bij deze ingrijpende vraag ging de pseudo-lord rechttop staan en zijn anders onbeteekenende gelaatsuitdrukking nam nu scherpe lijnen aan.

„Wel, lord Albadin, ik kon u daarop antwoorden, dat ik dit sieraad volgens de photographie heb laten maken, doch voor zoo dom zult u zelfs lord Dingslake niet houden!”

Hij ging vlak voor den Lord Mayor staan en schoof de pruik wat ter zijde, zoodat zijn natuurlijk, zwart haar daaronder zichtbaar werd.

„Mijnheer — u bent dus lord Dingslake niet?” stamelde de Lord Mayor. „U bent —”

„John C. Raffles, de Groote Onbekende!”

„De dolle Raffles?” stotterde lord Albadin.

„Of lord Edward Lister, wanneer u die naam geloofwaardig toeschijnt! Ik was zoo vrij, het brillanten sieraad, dat den avond van het feest om den hals van uw hooggeëerde echtgenootte prijkte, te leenen.”

De Lord Mayor keek den spreker verwonderd aan,

„U bent een zeldzaam mensch, lord Lister!”

„In het geheel niet! — Ik zag het sieraad om den hals van uwe gemalin, ontdekte, dat het valsch was en nam mij voor, u het echte weder ter hand te stellen! Wanneer ik mij daarvoor betalen laat, welnu, ik denk, dat het sieraad dat wel waard is — —!”

Lord Albadin keek seconden lang peinzend voor zich, daarna greep hij met een plotselinge beweging de hand van den Grooten Onbekende.

„Lord Lister, u bent een gentleman!”

„En dat zal ik altijd blijven! Noem mij den naam van uw juwelier!”

„Mr. Collgate!”

„Ha, dat dacht ik reeds! De schurk had mijn vroegere les reeds weer vergeten en tracht door nog groo-tere bedriegerijen de schade in te halen. De man is inderdaad rijp voor het tuchthuis!”

„En gij, lord Lister, wilt mij inderdaad het echte sieraad terugbrengen?” stamelde de Lord Mayor.

„Op mijn eerewoord!”

„Ik geloof u, lord!”

„Natuurlijk zijn daaraan eenige voorwaarden verbonden!”

„Ik ben met genoeg bereid, nog een paar duizend pond op te offeren!”

„Ik dank u. De beide chèques zijn voldoende en hef-

geld van de tweede zal onder uw armen verdeeld worden!"

„Zeldzame man!"

„Ik stel alleen de voorwaarde, dat u mij *alleen* laat handelen!"

„Met zeer veel genoegen!" viel de Lord Mayor hem in de rede.

„Drommels, zou men het gelooven, dat ik u meer vertrouw, dan inspecteur van politie Baxter?"

John Raffles lachte ironisch.

„Poe! Mr. Baxter kan een flink ambtenaar zijn, van juweelen heeft hij echter geen verstand! Ik zie daar — Raffles wees naar beneden — politie-inspecteur Baxter met al zijn lieden aanrukken, en zou niet willen, dat u in de noodzakelijkheid geraaktet, uw eigen ambtenaren te moeten bedriegen."

De Lord Mayor trad aan het venster en bemerkte inderdaad den politie-inspecteur.

Deze had zijn lieden als een troep schutters opgesteld en naderde langzaam het paleis. Iedereen, die nu het ruime plein voorbijging, werd aangehouden en moest zich legitimeeren, hetgeen natuurlijk niet zonder vloeken en schelden gebeurde.

„Wat heeft dat te beteekenen?" vroeg de Lord Mayor verwonderd.

„O, dat heeft niets te beteekenen", antwoordde John Raffles lachend. „Ik heb den braven Baxter alleen medegedeeld, dat ik mij bij uw lordschap bevind!"

Hij nam zijn hoed, maakte een buiging en zei:

„Ik heb de eer, mylord!"

„De eer is geheel aan mij, lord Lister! Ik wensch u veel geluk!"

De deuren werden achter den Grooten Onbekende gesloten.

„Dat is een kloeke waaghals, dien men bewonderen moet", bromde de lord, die haastig naar het venster ging.

De Groote Onbekende kwam op straat en dadelijk kwam er beweging onder de agenten.

„Daar is hij! Daar is John C. Raffles!" werd er van alle kanten geroepen en binnen weinige minuten sloten de gewapende manschappen hem tusschen zich in. Inspecteur Baxter snelde als een waanzinnige op hem toe en achter dezen zag men de „vloot".

„Halt! In naam der wet, ge zijt gevangen, John C. Raff.....!"

Verder kwam Baxter niet, want nu stond hij voor

den Grooten Onbekende en staarde in het welbekende onbeduidende gezicht.

„Drommels, lord Dingslake, gij?"

„Om u te dienen, inspecteur! Het verheugt mij, u wel te zien. Wees zoo goed mij aan uw manschappen voor te stellen, u hebt dat eergisteren vergeten!"

„Duivels, moet deze vlaskop mij ook nog in den weg loopen", bromde Baxter.

„Wat zegt ge?"

„Ik beken ridderlijk, lord Dingslake, dat ik u hier niet verwacht had!"

„Zoo, wien dan?"

„Den schelm John C. Raffles!"

„Ge droomt, inspecteur."

„Neen, neen! Hij heeft mij zelf getelefoneerd, die schurk!"

„Ja, het is een onbeschaamde kerel!"

„Zeg eens, waarde lord, heeft de Lord Mayor nog bezoek?"

„Neen! Ik kwam ongeveer een half uur geleden en trof den Lord-Mayor alleen!

Wat is dat een aangenaam lief mensch!"

„De duivel moge hem halen!" zei Baxter. „Ik zoek John Raffles!"

„Zoo? In het huis is hij zeker niet!"

„Verdoemd, hij heeft mij het uur nauwkeurig opgegeven!"

„Nu, inspecteur, dan ben ik misschien de groote Raffles."

„Gij... Raffles?"

Inspecteur Baxter lachte den vlaskop uit.

„Lord, gij lijdt aan grootheidswaanzin! Gij de groote Raffles? Hahaha, lord, dat is zeker de mooiste grap, die gij in uw leven hebt uitgehaald."

„Maar als ik het dan toch eens was?"

De inspecteur monsterde den voor hem staande.

„Grijpt hem, hij is het!" spotte de vloot. Baxter keek op. De Lord Mayor stond boven aan het venster en lachte.

„Gij en Raffles, neen, lord, daarvoor ziet gij er te dom uit!

He daar, Hopkins," riep hij tot een der agenten; „ga eens naar boven naar zijn lordschap en vraag hem of hij behalve dezen heer nog een ander op bezoek gehad heeft."

„Tot uw dienst, inspecteur!"

De agent ging heen, doch keerde spoedig terug.

„Neen, inspecteur!"

„Dan moet deze heer toch zeker John C. Raffles zijn”, zei de „vloer” spottend.

„En gij de grootste domkop van geheel Engeland!”
Daarna wendde Baxter zich tot den lord.

„Gij kunt gaan, lord Dingslake!”

„Dat is goed, maar wilt u mijn papieren ook eerst zien?”

„Neen! Men kan de domheid toch wel van uw ge-
laat lezen!”

„Hm, en u ziet er verstandiger uit dan u bent!”

Raffles maakte een buiging en ging ongehinderd
langs de rij van agenten.

„Dat is nu de grootste stumperd, na jou, Marholm”
zei de inspecteur spottend, waarop de vloer antwoordde:
„U meent zeker John C. Raffles.”

„Spreek dien naam om des duivels wil toch niet uit.”

Op dit oogenblik kwam een der agenten bij den
inspecteur.

„Lord Dingslake heeft mij dezen brief voor u ge-
geven.”

Baxter opende hem en nam daaruit een visitekaartje.

Maar nauwelijks had hij zijn blik daarop geworpen
of het ontviel aan zijn bevende handen.

De „vloer” bukte zich snel, raapte het op, las het
en brak in een schaterlach uit.

„Hebt u het gelezen, inspecteur? — John C. Raffles
zendt u zijn groeten! Het doet hem leed, dat u hem

niet gearresteerd hebt, ofschoon hij u dat dezen keer
gemakkelijk genoeg gemaakt had!”

„Houd je mond!” schreeuwde Baxter.

Hij verscheurde het kaartje en wierp de stukken op
straat.

„Voorwaarts, marsch!” commandeerde Baxter.

„Waar moet ik heen marcheeren, inspecteur?”

„Schaapskop — weer naar huis!”

„Hm, ik dacht, dat ik naar Cumberland Street
moest, naar lord Dingslake!”

„Naar dien ezelt, die den grooten Raffles vangen
zou en die zich zelf door hem bij den neus liet krij-
gen? Marholm, Marholm, gij lijdt zeker aan een galop-
peerende hersenverweeking!”

„Nu, misschien was mijn bezoek bij hem toch wel
goed geweest.”

„Onzin! — Die vlaskop is voor mij niets!”

„Maar Raffles heeft hem toch meesterlijk nageaapt!”

„Ja, het is waarlijk geen kunst, zoo'n ezelt voor te
stellen!”

„Daarin hebt ge gelijk! Raffles is de grootste ka-
rakterkomek van geheel Londen.”

„De duivel moge hem halen!” zei Baxter.

Woedend keerde Baxter met zijn manschappen naar
Scotland Yard terug en op zijn tocht daarheen werd
hij door het Londensche volk spottend begroet, in alle
straten, die hij moest passeeren.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De soirée van Fly en Slade.

„Soiree Fly en Slade in het City Hotel! De grootste, tot dusverre onovertroffen gedachtenlezers der wereld! Werken zonder apparaat en onder toezicht van een politiebeambte! Tot slot het grootste wonder der twintigste eeuw! Het raden van drie personen, die dezelfde gedachten hebben! Geen zwendel! Hoort, ziet, komt en overtuigt u! Ruikt de gedachten, als ze op het medium miss Fly overgaan! — Mr. Slade is genegen, de geheele ontvangst van den avond terug te geven, wanneer hij niet ten uitvoer brengt wat hij belooft! — Mr. James Baxter, chef van de politie te Scotland Yard, de alom bekende en beroemde detective, heeft zich bereid verklaard, de voorstellingen te bewaken. — Toegangskarten zijn te verkrijgen tot den prijs van tien, dertig en vijftig pond sterling, bij den portier van het City Hotel.”

Zoo stond het met vette letters op de aanplakzuilen, en de kijkklustige menigte verdrong zich daarvoor en sprak haar verwondering uit over de nog nooit vertoonde voorstellingen.

De voorname lui, die van uit hun rijtuigen of automobielen deze aankondiging lazen, veranderden hun uitgaansplannen en lieten zich naar het City Hotel brengen om plaatsen te bespreken voor de Soiree Fly en Slade.

De Grootte Onbekende was met den als dame verkleeden Charly Brand in Scotland Yard geweest, en had den inspecteur door een flinken handdruk trachten te bewegen, dat hij de op de plakkatens aangekondigde rol mocht vervullen.

En Baxter had ieder een idioot genoemd, die hem zou gezegd hebben, dat de slanke, uit de kluiten gegroeide persoon met de sprekende gelaatstreken de door hem gezochte John C. Raffles was.

Zoo juist nog in gepeins verzonken over Raffles, viel het hem in het geheel niet op, dat de zoogenaamde

artist mr. Slade precies de gelaatstreken van den lang gezochte had.

Alleen de „vloer” vermoedde den samenhang, toen men met de middagpost een entrébiljet voor de soirée ontving.

Intusschen oefenden Raffles en Charly Brand zich vlijtig voor den grooten avond en de oude, getrouwe kamerdienaar schudde verwonderd het hoofd, toen hij, de kamer voorbijgaande, aanhoudend hoorde lachen.

Zelfs Charly Brand was ten eerste verwonderd, toen aan het slot van de vroolijke proeven zijn heer en meester eenige kleine vischblazen met iets vulde.

Eindelijk was de avond aangebroken, mistig en somber, zooals meestal te Londen het geval is.

Dergelijk mistig weer was den Grooten Onbekende zeer welkom. Onopgemerkt vertrok hij met zijn vriend Charly Brand uit zijn huis, stapte in een ander eind der straat in een rijtuig en liet zich naar het City Hotel rijden.

Daar gebruikten beiden eerst een flink souper en hoezeer zij ook het onderwerp van nieuwsgierigheid van het reeds aanwezige publiek waren, vermoedde niemand, dat deze jonge, beminnenswaardige dame een verkleede man was.

Ja, lord Lister dreef de stoutmoedigheid zoo ver, dat hij den reeds aanwezigen politieinspecteur Baxter uitnoodigde, aan het souper mede deel te nemen, hetgeen deze reeds om der wille van de mooie Milly Fly dankbaar aannam. Later begaf Raffles zich naar den portier, die hem met vreugde mededeelde, dat al de entrébiljetten waren uitverkocht.

Dit beteekende, bij drie honderd verkochte kaarten de netto som van 9000 pond sterling.

Met verscheidene buigingen streek de portier de twee procent op.

Honderdtachtig pond in een paar uren, zoo'n zaakje wilde hij wel iederen dag hebben!

Langzamerhand vulde zich de groote, mooie zaal, en het was de élite van Londen, die hier bijeen was.

Natuurlijk waren de namen Fly en Slade in ieders mond, en eenige twijfelaars haastten zich, het tooneel grondig te onderzoeken.

Een groene hanglamp verspreidde een tooverachtig licht over het tooneel en werkte aangenaam op het publiek.

Een zacht gefluister ging door de zaal, dat met een luid „Ha!” de bewondering versterkte, toen Fly en Slade op het tooneel traden. Daarna werd het doodstil.

Men staarde vol verwachting op de beide wondermensen, die met een lieftallige buiging het publiek begroetten.

Ook aan hen kon men niets bemerken, wat maar eenigszins argwaan kon opwekken.

Mr. Slade droeg een zwarten rok en miss Fly een nauw sluitende zwarte japon.

Eerst verzocht Slade aan inspecteur Baxter in beleefde woorden, dat hij hem en zijn dame zou visiteeren, doch het galante publiek wilde daarvan niets weten, tot groote ergernis van mr. Baxter, die de mooie miss zoo gaarne eens in de wangen had willen knijpen.

De voorstelling begon.

Het eerste gedeelte bestond in het raden der voorwerpen, die door het publiek werden aangewezen.

Miss Fly zat met een doek voor de oogen op een stoel op het tooneel, terwijl Slade onder het publiek rondliep en hier een heer, daar een dame uitnoodigde, het geraden voorwerp aan te raken.

Charly Brand, alias miss Fly kon zijn opdracht, die niets dan een goed geheugen en een fijn gehoor eischte, met glans ten uitvoer brengen, en het publiek overstelpte beiden met een daverend applaus.

Daarna trok miss Fly zich terug om zich — zooals mr. Slade meedeelde — voor het succesnummer voor te bereiden.

Het tweede gedeelte bestond uit kunsten met de kaarten, waarin John Raffles een meester was, en het publiek was ook daarbij niet karig met den welverdienden bijval.

Het derde gedeelte was aan luim gewijd, en hier liet Raffles al zijn geest tintelen, zoodat het publiek bijna niet meer tot bedaren kon komen van het lachen.

Echte lachsalvo's klonken door de zaal, toen hij den politiepenning van den inspecteur door diens jas in zijn hand liet marcheeren.

Niemand vermoedde toch, dat hij een dergelijken penning bezat.

En toen Baxter er woedend naar greep, was hij reeds

weer door de jas geglijpt en stak goed en wel in de binnenzijde daarvan.

„Wel, hooggeëerd publiek, nu komen wij aan het laatste gedeelte”, zoo wendde zich John Raffles tot het hem toejuichende publiek. „Ik hoop, dat het tot nog toe vertoende u een aangenaam uur heeft verschaft.”

„Bravo! Bravissimo!” klonk het hem van alle kanten tegemoet.

„Indien een der dames of heeren nog een wensch of een vraag wenscht te doen, dan ben ik gaarne bereid, dien volgens mijn beste weten op te lossen! Niemand is natuurlijk onfeilbaar, en ik verzoek u mij de zaak niet al te moeilijk te maken!”

„Wacht eens, nu heb ik je!” zegeviende Baxter, en stond, opdat niemand hem voor zou komen, snel op.

Onmiddellijk heerschte er een diepe stilte. Allen keken naar den politie-inspecteur, die er volstrekt geen moeite voeg deed om zijn spotachtig lachen te verbergen.

„Geëerde mr. Slade”, begon hij met luide stem, „u hebt ons, en dat wel onder mijn contrôle, wonderlijke proeven van uw kunst vertoend, en wanneer ik mij ook verscheidene malen de vraag deed, hoe of een mensch van vleesch en bloed dit kan ten uitvoer brengen, zoo heb ik toch niets opgemerkt, wat op een verstandhouding met derden betrekking heeft!”

„Bravo, mr. Baxter!” — riep het publiek.

„Wij, geachte mr. Slade”, ging Baxter voort, „wij mannen der politie twijfelen altijd zoo lang, totdat wij zekerheid hebben! Veroorloof mij daarom nog één vraag.....”

„Waar is John C. Raffles?” riep een stem uit het publiek. Het was de „vloot”.

Woedend draaide zich Baxter naar de zaal om, doch hij zag alleen een publiek, dat schudde van het lachen.

De „vloot” verborg zich achter den breeden rug van een rijk geworden slachter, die volstrekt niet in dit gezelschap thuis behoorde, doch zich voor veel geld een plaats had gekocht.

„Waar is John C. Raffles? Moet ik deze vraag inderdaad beantwoorden?” vroeg de pseudo-artist zeer ernstig.

„Neen, neen — zwijg!” riep de inspecteur haastig. „Ik wilde u alleen vragen, of u geschreven schrift raden kunt?”

„Zeker!” antwoordde Raffles-Slade lachend. „Wees zoo goed iets op een stuk papier te schrijven, en ik zal u dan zeggen, wat er op staat. Opdat u er

geheel en al van overtuigd bent, dat ik u niet bespioneer, zal ik mij onder het publiek begeven."

Hij boog voor den inspecteur en ging de trappen af naar de zaal.

De onverschilligheid, die hij daarbij aan den dag legde, verhoogde natuurlijk de bewondering voor zijn persoon, en verscheidene der lords gaven hem een hand.

Zoo kwam hij ook op de plaats, waar de „vloer" zat, en niemand verwonderde er zich over, dat ook deze den vermeenden kunstenaar de hand reikte. Het was een zeer gewichtige handdruk, want toen Marholm de zijne terugtrok, had de duizendkunstenaar er een banknoot van honderd pond in getooverd, die de detective glimlachend in zijn zak liet glijden.

„Ook mijnen dank voor 'e gezonden tabak", fluisterde hij den Grooten Onbekende toe.

„Geen dank, mr. Marholm", antwoordde deze zachtjes.

„Laat u niets wijs maken, lord Lister", fluisterde de „vloer". „Baxter heeft nimmer eens een potlood bij zich."

„O, dat weet ik reeds", lichte deze, daarna ging hij verder. Aan het einde der zaal bleef hij staan.

„Bent u gereed, mijnheer de politie-inspecteur?"

„Jawel, het is in orde", riep hij.

„Welnu — concentreer dan uw gedachten enkel en alleen op datgene, wat u geschreven hebt. Til het rechter been en den rechterarm op en kijk mij flink aan!"

Baxter deed, wat hem bevolen was, en vertoonde in deze pose een bespottelijk beeld.

„Zoo is het goed, mr. Baxter!" riep Raffles hem toe, eenige bewegingen met zijn arm makend.

„Ik voel reeds een prikkeling in mijn vingertoppen. — De gedachtenverwisseling is reeds begonnen!"

Daarna liep hij kalm verder, praatte met dezen of genen heer en scheen den armen Baxter, die daar boven, op één been staande, helse pijn uitstond, geheel vergeten te hebben.

„Baxter als kraanvogel! Val maar niet van de stokken!"

Vanwaar dit geroep gekomen was, wist niemand te zeggen, doch het vond veel bijval, en een onbedaarlijk lachen klonk door de zaal.

De arme Baxter kon het niet langer volhouden.

Toorn en schaamte tegelijk kon men op zijn vuurrood gelaat lezen.

Tot zijn geluk eindigde eindelijk zijn smart, want juist betrad Raffles-Slade het tooneel en riep hem op een gebiedenden toon: „Ga zitten" toe.

Steunend zonk Baxter in zijn stoel neer.

„Hebt u ook voortdurend aan het geschrevene gedacht, mijnheer de inspecteur?"

„Zeker, mr. Slade!" hijgde hij.

„All right — dan zullen wij onmiddellijk beginnen! Wees zoo goed uw arm met het papier uit te strekken en vouw dit op!"

Baxter deed het.

Hij was weer tot zichzelf gekomen en verheugde zich reeds in stilte op de zegepraal, die hij nu zou behalen.

„Welnu, zet uw voet op het papier!"

Nadat dit gebeurd was, liep Raffles-Slade drie malen om den politie-inspecteur heen, waarbij hij allerlei bewegingen met den arm maakte en eenige onverstaanbare woorden mompelde, en zóó snel, dat men den zin niet verstaan kon.

„Rundvee, os, kameel", luidden zij in verstaanbaar Engelsch, en de „vloer", die zijn ooren spitste, kromde zich van lachen.

Plotseling bleef Raffles voor den inspecteur staan.

„Mijnheer de politie-inspecteur, op het papier staat verder niets dan uw — voet!" riep hij luidkeels.

„Heb ik goed geraden, mr. Baxter?"

Baxter fluisterde een vloek tusschen de tanden en liep weg. Achter hem aan dreunde het lachen van de toeschouwers.

„Hoera voor inspecteur Baxter! — Een pluimpje voor mr. Slade!"

En de „vloer" schreeuwde boven het alarm uit:

„Baxter — de groote Baxter — die niet in staat was om na te denken!"

In allen geval hadden de hooggeboren lords en pairs nog nimmer zoo hartelijk gelachen als op dezen avond, en de trotsche, ongenaakbare ladies rolden de tranen over de geverfde wangen.

„Hoera voor mr. Slade. Er bestaat maar één Slade!" — — —

Nu kwam het vierde en laatste gedeelte.

Miss Fly, geleid door den inspecteur, die weer geheel en al verzoend was, betrad het tooneel; achter hen mr. Slade met een klein kistje onder den arm, dat hij op een tafel plaatste.

„Zeer geachte dames en heeren!" begon hij, nadat het applaus bedaard was.

„Wij komen nu aan het laatste en moeilijkste nummer van ons programma: het raden van drieërlei personen, die een en dezelfde gedachte koesteren. Ik noem dit met recht het grootste wonder van de twin-

tigste eeuw, want reeds het raden van deze drie personen grenst bijna aan het onmogelijke!

Wij brengen echter nog meer ten uitvoer en zijn bereid, zelfs hunne gedachten te raden.

Hier, in dit kistje, bevindt zich de ontvangst van dezen avond, goed geteld 9000 pond sterling in zuiver Engelsch goud.

Politie-inspecteur Baxter — hij maakte lachend een buiging voor hem — zal wel de goedheid willen hebben, den inhoud na te zien en het kistje bij zich te nemen.

Wanneer wij onze beloften niet of slechts gedeeltelijk nakomen, dan mag het hooggeëerde publiek over de 9000 pond beschikken."

Op deze woorden volgde algemeene bijval, en inspecteur Baxter nam spoedig het kistje in beslag.

„Wel, het komt goed uit, negen duizend pond", sprak hij na eenige minuten.

Het medegedeelde vond natuurlijk verscheidene twijfelaars, en daardoor werd ook de zucht tot wedden opgewekt.

„Ik zet honderd pond er tegen!" riep een jonge pair, en:

„Ik ook." — „Ik ook!" klonk het van verscheiden kanten.

„Ik zet duizend pond!" kraaide de slachter met zijn vette stem, en blijde, dat hij met zijn rijkdom kon bluffen, drong hij naar voren en smet een banknoot van duizend pond op de tafel.

„Mijne heeren, wat moet dit toch beteekenen?" vroeg Raffles, schijnbaar zeer ontsteld.

„Dat wij tegen u opgewassen zijn!" riepen eenigen.

„Wanneer u wint, dan is het geld voor u, zoo niet, dan wordt uw 9000 pond onder ons verdeeld."

„Ja — ja — zoo zal het zijn!" riep het gansche publiek en er kwamen hoe langer hoe meer heeren om den iederen Engelschman aangeboren hartstocht voor het wedden bot te vieren.

Het volgende half uur leek het tooneel wel op de plaats van een wedstrijd, en inspecteur Baxter noteerde met het zweet op zijn gelaat de namen en het bedrag.

„Twaalf duizend pond tegen negen duizend!" rapporteerde hij op het laatst en keek mr. Slade spottend aan.

„Dat hadt ge niet gedacht, dat het zoo zou loopen, oude spitsboef!" lag daarin opgesloten. Luid voegde hij er aan toe:

„Ik wensch u veel geluk, mr. Slade!" —

„Geachte aanwezigen", wendde deze zich nogmaals tot het publiek, „als wij een stoommachine zoo veel mogelijk belasten, dan verdeelt zich die last in zekeren zin over alle onderdeelen en wij merken op hoe het ratelt en piept en hoe de damp sissend uit de ventilen ontwijkt.

Onze longen, alle deelen van ons lichaam vertoonen sporen van hun ingespannen werkzaamheid, hetzij dan het snelle kloppen van het hart, het hoorbare werken der longen en — de uitwaseming onzer huid. Zoo gaat het ook met de functie der hersenen.

Het gedachtenlezen is niets anders dan het in bedwang houden der gedachten van anderen. Als wij in staat zijn u te bewijzen hoe deze werking der hersenen is, dan durf ik beweren, dat wij daarmee het wonderlijkste werk verrichten, dat ooit op dit gebied werd ten uitvoer gebracht. Het vreemdste, geachte toehoorders, is echter, dat goede gedachten zich kenbaar maken door een aangename, slechten, door een minder aangename reuk. Ik wensch natuurlijk in het belang der aanwezige dames het eerste!"

Luide bijvalsbetuigingen, vermengd met lachen, volgden op deze woorden; Raffles liet het publiek echter geen tijd, om zich met het zoeven gesprokene bezig te houden.

„Ik verzoek om namen!" wendde hij zich luid tot miss Fly, die geblinddoekt aan de tafel zat. Dicht bij haar had politie-inspecteur Baxter plaats genomen.

Charly Brand speelde zijn rol uitstekend. Bewegeloos als een pop zat hij daar, werktuigelijk greep hij naar het potlood, dat naast een klein blad op de tafel lag, en begon te schrijven, langzaam — als een auto-maat.

Raffles-Slade stond aan de andere zijde van het tooneel, tusschen beiden zat, zooals reeds vermeld is, mr. Baxter, zoodat een verstandhouding onmogelijk was geweest.

De beide vrienden hadden dit ook niet nodig, daar zij reeds alles vooruit hadden besproken.

„Bent u gereed, miss Fly?"

Een nauwelijks hoorbaar „Ja" kwam van Charly's lippen, en slap viel zijn arm weer neer.

„Wees zoo goed, mijnheer de inspecteur, om de namen luid voor te lezen!"

Maar al te gaarne deed Baxter dit, omdat hij daardoor in de nabijheid van de wonderschoone miss kwam. Hij nam het blad ter hand.

„Lord Roger! — Lord Boswell! — Lord Arundell!"

las hij met luider stem, daarna ging hij weer kalm op zijn plaats zitten.

Een ander dan de goede Baxter — bijvoorbeeld de beroemde Sherlock Holmes — zou onmiddellijk ontsteld geworden zijn, want de drie genoemde heeren hadden toch, zooals ons bekend is, de opdracht gekregen om Raffles te arresteeren.

Doch zonder Marholm was, zooals deze altijd placht te zeggen, de goede Baxter een nul!

„Zijn deze drie heeren aanwezig?” vroeg Raffles.

„Zeker” — „hier” — „hier!” weerklonk het van drie kanten, en de drie jonge lords gingen met trotsch opgeheven hoofd naar het tooneel.

„O, dat heeft mr. Slade zich zeer gemakkelijk gemaakt”, lachte een uit het publiek. „Het antwoord kennen wij nu reeds! Deze drie heeren denken in elk geval aan niets!”

„Zoo als daareven polite-inspecteur Baxter”, riep de „vloer”, hetgeen weer nieuwe lachbuien ten gevolge had.

„Bent u geneigd, mijne heeren, mij als proeven te dienen?”

„Allright, mr. Slade!”

„Ik dank u hartelijk! U moet echter aan mij en het publiek op uw eerewoord verklaren, dat u openhartig en eerlijk zult bekennen, of er juist geraden is.”

„Dat spreekt van zelf! Wij zijn gentlemen, mr. Slade!”

„Daaraan heb ik geenszins getwijfeld! Mag ik u nu verzoeken?”

Raffles liet zich bij de handen vatten en ging een dozijn malen om Charly heen loopen.

Dan moest de eerste met het voorover gebogen lichaam de hand van het pseudo-medium grijpen, de volgende in dezelfde positie de andere hand van den voorgaande grijpen en zoo verder.

Natuurlijk veroorzaakte deze hoogst belachelijke houding de grootste vroolijkheid, die nog meer toenam, toen John Raffles in vollen ernst verklaarde, dat de verschillende gedachten zich eerst moesten concentreren.

„Bespeurt ge iets, miss Fly?” vroeg nu Raffles.

„Ik bespeur een prikkeling in mijn neus”, antwoordde Charly Brand met een spookachtig geluid.

„Waarom zoo onvriendelijk, miss Fly?”

„Het doet mij pijn. Het kriebelt zoo onaangenaam.”

„O! Dan koesteren de heeren in elk geval geen aangename gedachten”, wendde zich Raffles tot het publiek. „Doch wij zullen zien! In elk geval verzoek ik de reukfleschjes gereed te houden!

„Ik verzoek u op te staan, doch vast te houden!” riep hij tot de lords.

Deze stonden op, waarbij het natuurlijk niet uitbleef, dat zij elkander tegen het hoofd stieten.

„Au!” — „Vervloekt!” — „Duivels!” kwam het van hun lippen.

„Kalm, mijne heeren! Kalm!” vermaande Raffles. „Wanneer u reeds met woorden zo zondigt, hoe zal het dan met uw gedachten uitzien? Ik verzoek u, nog dichter bij elkander te gaan staan!”

De heeren hadden elkander bij de handen beetgepakt en stonden nu zoo dicht bij elkander, dat zij met de punten van hun neus elkander aanraakten.

„Bent u gereed, miss Fly?” vroeg nu John Raffles met luide stem.

„Ik ben het!”

Langzaam als een spookachtig wezen kwam Charly Brand aangewandeld.

„Handen te zamen, spoedig”, gebod Raffles.

De handen van het trio lagen bevend op elkander, bovenop de dunne witte vingers van miss Fly, onderaan die van lord Lister.

In deze echter verborg hij een van de kleine vischblazen, die hij thuis gevuld had, en dat zwarte niespoeder bevatte.”

„Wat ziet miss Fly?”

„Een R — een A — een T — nog een S — een F — een L — een E — een S — !”

Deze letters kwamen langzaam uit Charly's mond. — Raffles! — —

Op dat oogenblik drukte Raffles de blaas in zijn hand stuk en dadelijk begon de oplossing van den wijngeest zich te verspreiden.

In het eerst was de uitwerking alleen voor de lords merkbaar; zij trokken de vreeselijkste gezichten en trachtten tevergeefs hun handen los te krijgen.

Hun neuzen werden geprikkeld.

Raffles en zijn vriend hielden zoodanig vast, dat zij niets konden uitrichten. Deze beide laatsten onderonden geen hinder, want zij hadden uit voorzorg hun neuzen met watten dicht gestopt.

Ook Baxter was verschrikt opgesprongen en stond bij de trap, met zijn zakdoek voor den neus. Hij wilde echter eerst het einde afwachten.

Beneden schreeuwde, lachte en jubelde de menigte.

„Hoera! Dat Fly en Slade leve! —

Raffles — Raffles — wat is er toch met John C. Raffles aan de hand?”

„In alle geval iets doms, want de gedachte, die de

drie heeren koesterden, is zeer goed op te merken," riep lord Lister door de menigte.

Dat bemerkten de heeren thans ook, want de reuk had zich reeds door de geheele zaal verspreid en het neuspoeder begon te werken.

Ieder geloofde natuurlijk aan de wonderbare kracht der kunstenaars, en het losgebroken rumoer gold nu alleen nog degenen, die Raffles vangen wilden.

„Welk een gemeenheid! — En dat zijn lords!"

Maar men bleef, ofschoon men nauwelijks adem kon halen en niettegenstaande iedereen niezen moest, in de zaal.

„Vlug, miss Fly — wat is er met Raffles gebeurd?" vroeg deze.

„Ik weet het niet! — ik weet slechts, dat alle drie van plan waren, Raffles te vangen!"

„Is dat waar, gentlemen?" vroeg lord Lister, terwijl hij zijn hand terugtrok.

„Ja, ja!" hoorde men uit drie monden, waarna de drie lords zoo hard mogelijk wegliepen.

Nog eens klonk een stormachtig applaus door de zaal.

„Hoera voor Fly en Slade! Lang zullen zij leven!" Daarna drongen allen naar buiten.

„Zoo, Charly, nu kunnen wij ook heengaan", zei lord Lister lachend tot zijn vriend.

De goede Baxter stond nog steeds bij de trap.

„Hem wil ik ten minste nog een paar woorden zeggen. Zijn hoed ligt daar nog."

Hij schreef eenige woorden op een visitekaartje en legde dat in den hoed van den inspecteur. Daarna gingen zij weg.

Toen Baxter het kaartje vond, raasde hij als een bezetene, wat gemakkelijk te begrijpen was, want daarop stond geschreven:

„Ik dank u beleefd voor de bewaking van mijn Soirée Fly en Slade! — U bent zeer geschikt voor de betrekking van kassier.

JOHN C. RAFFLES."

ZESDE HOOFDSTUK.

Baxter in nood.

„Extra nummer — extra — extra nummer! — De neuzenprikkelende gedachten der nieuwste Raffles-vangers! Fly en Slade's soirée!”

En de lieden stonden in groepjes bij elkander, lazen en lachten, dat men bijna zou gelooven, dat geheel Londen gek was geworden.

Zulk een extra nummer, dat het gebeurde in het City Hotel op humoristische wijze beschreef en waarbij ook inspecteur Baxter in een bespottelijk daglicht werd gesteld, lag op het bureau van detective Marholm en hij deed — hetzelfde wat geheel Londen met hem deed, — hij schudde van het lachen.

Eenige oogenblikken later kwam inspecteur Baxter binnen. Hij had den ganschen nacht niet geslapen en was in een slecht humeur.

„Zeg, wat is er gebeurd?” Met deze woorden snauwde hij tegen zijn secretaris.

„Goeden morgen, inspecteur, goedenmorgen!” — zei de „vloot” lachend.

„Verdoemd, laat mij met rust!” zei Baxter.

„Wel, waarom stoort u mij dan? Ik was juist met een interessante zaak bezig.”

„Zoo, en met welke zaak?” vroeg de inspecteur.

Marholm blies eenige rookwolken in de lucht. „De nieuwste Raffles-vangers! Om zich dood te lachen, inspecteur. Wilt u niet eens lezen?” —

Hij hield hem daarbij het gedrukte voor oogen.

„Houd je mond!” schreeuwde Baxter woedend, greep de courant en frommelde haar in elkander. „Ik wou, dat ik alle journalisten vergiftigen kon!”

„Maar, inspecteur, het is toch een heele mooie grap of misschien een zwendelpartij!”

„Zwendel?” zei Baxter woedend.

„Bedenk toch, Marholm, dat ik er zelf bij tegenwoordig was; ik zat in de onmiddellijke nabijheid van dien vervloekten mr. Slade!”

„Wat, waart u ook aanwezig?” zei Marholm. „O ja, uw naam is immers ook genoemd!”

„Wat, heeft men de vrijheid genomen?”

„Ach”, zei de „vloot” spottend. „Men noemt u de armste man van Londen.”

„Zoo? Wat een brutaliteit! Ik heb toch vijftigduizend pond bij de Bank gedeponoord!” zei Baxter.

„Ja, maar u hebt geen enkele goede gedachte in uw hersens.”

„Kerel, zwijg toch! Jij hebt geen verstand van zulke zaken!”

„En u hebt u eens weer geducht geblameerd.”

„Mijnheer!” riep de inspecteur.

„Ach, dat kan ieder mensch wel eens overkomen”, zei de „vloot” troostend.

„Ik ben alleen te spreken, wanneer het hoog noodig is”, zei Baxter; daarna verdween hij in zijn kamer.

„Oude strookop!” sprak Marholm, toen hij verdwenen was. „Gij zult wel de laatste zijn, die den duizendkunstenaar Slade-Raffles zult vangen!”

Hij rookte een poos rustig voort.

Plotseling werden buiten eenige stemmen gehoord en tegelijk met den agent, die hen aandiende, kwamen de lords Roger, Boswell en Arundell binnen.

„Waar is inspecteur Baxter? Wij moeten hem dadelijk spreken!”

„Daar komt hij reeds aan!” zei de „vloot”.

En inderdaad werd de deur geopend en stak Baxter zijn hoofd naar binnen.

Maar nauwelijks had hij de lords bemerkt, of hij smeedde de deur weer dicht.

De heeren keken den secretaris verwonderd aan.

„Wat moet dat beduiden?”

„Hm, dat kan ik wel denken,” zei de „vloot”, „hij heeft zeker den neus nog vol van u!”

Algemeene woede.

„En daarom”, ging Marholm voort, „raad ik u om u eerst te laten desinfecteeren!”

„Onbeschaamde kerel! Wij zullen ons bij den minister beklagen!”

„En al beklagt gij u ook bij den groot Mogol van China, het zal u toch niets helpen!”

De heeren, die geheel verbluft waren over deze brutaliteit, keken elkander aan.

„De duivel mag geheel Scotland Yard halen! Wij willen met de Raffles-zaak *niets* meer te doen hebben!”

„Maar mylords! Ik bereken, dat gij geen zeer hooge som bijeen kunt brengen, want weet, dat mr. Baxter onbetaalbaar is.”

Marholm drukte op den knop van een elektrische schel.

„Wat belooft u, mijnheer de secretaris?” zei de binnenkomende agent.

„Breng de heeren naar buiten!”

Lachend stopte de „vloer” een nieuwe pijp en dacht:

„De Keizer van Rusland kan blij zijn, dat de anarchisten slechts met dynamiet-bommen werken en niet met nieswortel-bommen! Want dan moest hij wel dood gaan van het niezen!” — — —

Inspecteur Baxter was uitgeslapen en dicteerde de „vloer” eenige brieven.

„Schrijf onmiddellijk aan lord Dingslake dat hij de bewijzen direct moet terugzenden. De zaak is afge-loopen!”

Wij hebben Raffles weliswaar nog niet, maar wel hebben wij in het Raffles-parfum een nieuw middel om hem te pakken!”

Hij wachtte even.

„En voor jou hebben wij een diploma als opperrhinoceros!” voegde Baxter er smalend aan toe.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Met spek vangt men muizen.

„Ach, waarde inspecteur”, zei mr. Colgate, de juwelier, „welk een eer, u eindelijk eens persoonlijk bij mij te zien! Ik dacht reeds, dat u mijn woorden van destijds kwalijk hadt genomen. O, ik ben een man van eer, waarde mr. Baxter, en zou het nooit durven wagen, een ambtenaar om te koopen; ik heb het ook niet noodig, om dat te doen.

Wat ik u destijds aangeboden heb, deed ik uit vriendschappelijke gevoelens voor u. Nu bent u toch gekomen; waarmede kan ik dienen? Een paar moore oorringen met briljanten, of een diamanten ring?”

„Maar mijn beste Colgate”, zei Raffles, want niemand anders dan hij was het, „bedenk, dat ik nog niet gehuwd ben!”

„O, wat niet is, kan nog worden en gij, de beroemdste man van Engeland, hebt de hand slechts uit te steken!

Het is wel natuurlijk, dat er in zoo'n hand ook iets moet zijn, dat weet ik bij eigen ondervinding!”

Vergenoegd wreef de oude dief zich bij deze woorden in de handen.

„Gij, mijn waarde inspecteur, krijgt natuurlijk iets

goeds, iets degelijks! Wat zal het dus zijn? Met spek vangt men muizen!” —

„Dat is waar, Colgate, en juist daarom kom ik bij u. Hebt u reeds van de soirée van gisteren gehoord?”

„Fly en Slade? Drommels, die kerels zijn knap! Ik begrijp niet, hoe de drie lords zoo dom konden zijn, juist aan Raffles te denken! —

En die ellendige journalisten! Ze maken dadelijk van een mug een olifant! Men moest de vrijheid der pers wat meer aan banden leggen!”

Mr. Colgate trok bij deze woorden zulk een treurg gezicht, dat Raffles zich op de lippen moest bijten om niet in een schaterlach uit te barsten.”

„Ik dank u voor uw belangstellende woorden, mijnheer Colgate, maar u richt ze aan het verkeerde adres! Dezen keer zijn alleen de couranten er in geloopt!”

„Dat is iets anders”, zei de juwelier.

„Dan is het ook een gemeene zwendel — een nieuwe Raffles-streek.”

Mr. Colgate trad verschrikt achteruit.

„Nu overdrijft u zeker! Baxter zou de armste man van Londen zijn, zeggen de couranten? Hij is rijker dan

een koning! Ik heb den zwendel dadelijk begrepen en mr. Slade gevangen genomen, toen hij met zijn buit verdwijnen wilde!"

„En wie was deze mr. Slade?"

„Niemand anders dan Raffles, de Grootte Onbekende; Raffles, die mij jaren lang mijn nachtrust ontroofde."

„Mij ook!" zeide Collgate en voegde er spoedig aan toe: „helsche pijnen heb ik uitgestaan, wanneer ik er aan dacht, dat hij mij ook eens een bezoek zou kunnen brengen, de schurk, de spitsboef!"

„Wel, nu kunt ge gerust zijn, nu zit hij vast en krijgt minstens zijn vijf jaren."

„O, dan wensch ik u van ganscher harte geluk, u, groote, groote Baxter! Hm," voegde hij er op wantrouwend toon aan toe, „ik begrijp niet, waarom de couranten er nog niets over schreven?"

„Om zeer gewichtige redenen! Het is eigenlijk een ambtsgeheim, doch ik moest met u daarover spreken, ik dacht ook dadelijk aan u."

„Ik wil met Raffles niets te doen hebben!" riep de juwelier geheel ontsteld uit.

„Hm, dan doet het mij leed, mijn beste Collgate! Ieder ander zou met handen en voeten toegrijpen! Doch zoo als ge verkiest! Een ander weet de voordeelen misschien beter op prijs te stellen!"

„Doch ik behoef de politie niet te vreezen," loog de oude dief brutaal.

„Nu, nu! Dat bedoel ik ook in het geheel niet! De zaak is nu afgedaan! Goeden dag, mr. Collgate!"

Raffles wendde zich naar de deur als of hij wilde vertrekken. Dit wekte bij den juwelier vertrouwen op. „Een oogenblikje nog, inspecteur, waarover gaat het dan?" vorschte hij uit.

„Slechts om een kleinigheid! Raffles heeft namelijk, wat ook nog niet bekend is, korten tijd geleden het familiesieraad van den Lord Mayor gestolen!"

„Het fa — mi — lie — sieraad?" stamelde Collgate verbleekend. „En heeft men het sieraad bij hem gevonden?"

„Helaas niet! En daarom houden wij zijn arrestatie geheim. Zijn medeplichtige is ons helaas ontsnapt en die zou bij een vermelding in de courant natuurlijk niets eerder doen, dan met het sieraad verdwijnen! Het moet, zoo als mij lord Albadin verzekerde, een waarde van 60.000 pond hebben!"

„Dat komt goed uit! Het zijn diamanten van het zuiverste water. Ik heb het sieraad hier gehad om er iets aan te veranderen!" sprak de juwelier.

„Dat weet ik van lord Albadin! Hij meende ook, dat ik bij u het beste op de hoogte kon komen."

„Zeer vleierend," zei Collgate. „Ik weet echter inderdaad niet, wat ik daaraan doen kan?"

„Lord Albadin sprak er reeds over, een nieuw sieraad naar de fotografie bij u te bestellen!"

„Inderdaad?" vroeg de juwelier, en zijn oogen fonkelden van hebzucht.

„Zeker! Wij willen echter eerst nog een onderzoek instellen!"

„Naar den duivel met jullie", bromde Collgate.

„Wat bedoelt u?"

„Naar den duivel met dezen Raffles", lachte Raffles. „U verdient door zijn schurkenstreek een mooi stukje geld!"

„En wanneer het sieraad wordt teruggevonden?"

„Dat houd ik voor beslist onmogelijk! Het is ons alleen te doen om den medeplichtige te vinden en dat kunnen wij, wanneer wij Raffles vertellen, dat zijn vriend zich met het sieraad, om straf te ontloopen, vrijwillig te onzer beschikking heeft gesteld. De goede Raffles is wanhopend en heeft den moed geheel en al verloren!"

„Hahaha, dat geloof ik!" lachte Collgate spottend. „In plaats van oesters en champagne droog brood en water? — Duivels!"

„Het komt den schurk toe!"

„En ik moet dus volgens de fotografie een nieuw sieraad maken!" sprak de juwelier, in zich zelf lachend.

„Allright! Hier is het!"

Raffles nam de fotografie uit zijn zak.

„Hoe lang zult u daarvoor noodig hebben?"

De juwelier overlegde langen tijd.

„Hm, vijf dagen!"

„Vijf dagen?" lachte Raffles vroolijk. „U schertst zeker, mijn beste Collgate. Laat ons vijf uur zeggen!"

„Onmogelijk!" bevestigde deze.

„Vijf uur, beste Collgate. Ge zijt immers de knapste en beroemdste juwelier van geheel Londen! Vijf dagen? Hahaha, gelooft ge dan, dat iemand zoo als Raffles zoo lang het hoofd laat hangen? Hij is als een goed kenner van juweelen bekend, zou den zwendel bemerken en ons in het gezicht uitlachen."

„Vijf uur? Totaal onmogelijk", mompelde de juwelier in zich zelf.

„Welnu, dan wil ik mijn kostbaren tijd niet langer verbeuzelen. Wanneer gij het niet kunt, doet het een

ander, en ik denk om een politie-beëdigd juwelier te kunnen worden wel meer dan een."

Collgate streek eens door zijn haar.

Hij zou door de politie beëdigd worden. Dat had hij reeds lang gewenscht. Hij wist wat dit te beteekenen had. En dan kon hij zijn bedriegerijen nog meer in het openbaar uitvoeren.

Raffles bemerkte wel, wat er bij den ouden doortrapt den dief omging.

Plotseling riep Collgate uit:

„Drommels, ik herinner mij, dat — ja — juist — dat ik destijds reeds een copie gemaakt heb."

„Collgate, dat zou prachtig zijn!"

„Eigenlijk meer een model volgens het nieuwe sieraad, daar ik het oude geheel en al uit elkander moest nemen."

„Dat is mij totaal onverschillig", sprak Raffles, opgewonden van vreugde. „Wanneer u dat voorwerp nog maar hebt?"

„Ik zal zien, ik zal zien", sprak de juwelier, aarzelend naar de brandkast gaande. „Natuurlijk moet ik dit model spoedig terug hebben."

„Binnen een uur, beste Collgate! Het eenvoudigste zou zijn, dat u tegelijkertijd meeingt en er op wachtet."

Dat gaf den doorslag.

Collgate had weliswaar langen tijd nodig, voordat hij het gezochte kon vinden, doch eindelijk lag het sieraad toch voor John Raffles, en zegepralend flikkerde het in zijn oogen.

Dit was het echte familiesieraad van lord Albadin.

„Collgate, ge zijt de grootste — —"

„Ach houd toch op met deze eierijen, inspecteur", viel de juwelier hem in de rede.

Doch het lachen bestierf reeds op zijn lippen, want een ijzeren vuist greep hem in den nek.

„Laat mij toch uitspreken!" donderde lord Lister, den bedrieger als een pop heen en weer schuddend.

„Je bent de grootste schurk en dief van Londen — zelfs groter en geslepenere dan John C. Raffles. En dat kan ik wel weten, want deze John C. Raffles ben ik zelf!"

„Raffles — Raffles?" stamelde Collgate.

„Jawel — Raffles — de Groote Onbekende, die van den goeden Baxter de opdracht ontving, de jacht op zichzelf te doen! Hahaha, oude dief — is dat niet een kostelijke grap? Nu, deze zaak hier brengt je een paar jaar in het tuchthuis! Je maat is overgelopen!"

„Neem het sieraad, en laat mij op vrije voeten!" steunde de misdadiger.

„Als ik een schurk was — misschien!" donderde Raffles. „Ik ben echter gentleman en heb den Lord Mayor mijn eerwoord gegeven!"

Den juwelier vasthoudend, opende hij de deur en riep een paar voorbijgaande politie-agenten naar binnen.

„Brengt dezen ellendigen bedrieger in verzekerde bewaring en deel den Lord Mayor telephonisch mede, dat ik het echte sieraad bij hem gevonden heb."

De beide ambtenaren, die in Raffles hun chef vermoedden, boeiden den juwelier.

Daardoor kreeg deze weer zijn bezinning terug.

„Neemt dezen schurk ook tegelijkertijd mede", schreeuwde hij. „Hij is John C. Raffles."

De politie-agenten keken uit het veld geslagen in het lachende gezicht van den Grooten Onbekende.

„Mr. Collgate is zeker gek geworden, inspecteur."

„Dat zou jammer voor den schurk zijn, want in plaats van in het tuchthuis, kwam hij dan in een gekkenhuis!"

Raffles sprong in een juist voorbijrijdende tram.

„Daar rijdt John C. Raffles, de Groote Onbekende! Heudt hem! Houdt hem!" schreeuwde mr. Collgate als een dolle.

En de lieden, die naast hem op de tram stonden, lachten den zoogenaamden inspecteur in zijn gezicht uit.

„Laat toch den baard staan en zet een blauwen bril op, mr. Baxter, opdat men u niet meer herkent."

Lord Lister gaf daarop geen antwoord, toen hij echter van de tram sprong, nam hij groetend zijn hoed af en schoof lachend het valsche puntbaardje ter zijde:

„Gewoonlijk, gentlemen, draag ik, zooals u ziet, dezen baard niet."

„Hoera voor John C. Raffles!" juichten de passagiers, die hem zagen en dit hoorden, en ze dachten:

„Die arme Baxter, wat wordt hij weer geplaagd!"

ACHTSTE HOOFDSTUK.

In het hol van den Leeuw.

Lord Lister en zijn vriend Charly Brand bevonden zich in het huis in de Cumberlandstreet.

Terwijl eerstgenoemde bezig was zich te kleeden om uit te gaan, liep laatstgenoemde onrustig de kamer op en neer.

„Zie ten minste van dit bezoek af, Edward, ik verzoek je er om. Wie zich lichtzinnig in gevaar begeeft, krijgt een ongeluk, en ik dacht toch, dat je met je uitslag tevreden kondt zijn. Negen duizend pond voor die fameuse soirée, en twaalf duizend die de lieden verwed hebben; daar kunnen wij een poos onbezorgd van leven, begeef je nu niet in het hol van den leeuw.”

Lord Lister zei lachend:

„Wanneer je gelooft, dat de goede Baxter getergd is, heb je gelijk, doch een leeuw, mijn jongen, is hij nog lang niet. Je weet, dat ik mijn zaken nooit half verricht, en daar Baxter mij schriftelijk verzoekt, hem de dingen terug te zenden, blijft mij niets anders over dan ze persoonlijk af te doen, zooals ik ze ook gehaald heb. Welnu, ik ben gereed! Heb je nog iets te vertellen?”

Raffles, in het masker van lord Dingslake, wendde zich tot zijn vriend en zette daarbij zó'n dom gezicht, dat deze luidkeels begon te lachen.

„Inderdaad, Edward, wanneer men je zoo ziet, kan men er zeker van zijn, dat niemand je herkent.”

„Dat is voldoende! En nu goeden dag, mijn jongen!”

Een half uur later stond zijn auto voor Scotland Yard.

Politie-inspecteur Baxter was natuurlijk voor de zaak Collgate opgescheld en verkeerde nu weer in de grootste opwindung.

Hij keek den lord bij zijn binnentreden woedend aan.

„Wat wilt ge hier?” schreeuwde hij hem toe.

„Een zeer verblijdend bericht, inspecteur!”

„Daar ziet ge wel naar uit — gij — gij —”

Baxter slokte het scheldwoord weer in.

„Hebt ge mijn brief ontvangen?”

„Ja natuurlijk, inspecteur!”

„Wel — voor den dag met de dingen, en loop dan naar den duivel!”

„Hm, inspecteur,” sprak Raffles verlegen, „ik zou u die gaarne gebracht hebben, doch —”

„Ge hebt ze verloren?” viel Baxter hem woedend in de rede.

„Neen, neen! — niet verloren!”

„Of heb je ze door Raffles laten ontfutselfen?”

„Wel, inspecteur!” sprak Raffles beleedigd, „houd u mij inderdaad voor zoo dom?”

„Haha — misschien laat u zich eens door Slade en Fly onderzoeken, zoo als mr. Baxter!” riep Marholm.

„Nog één woord, en ik —!”

„Ga uw gang! Het zal mij zeer aangenaam zijn!”

„Zwijg!” schreeuwde Baxter! „Ik laat je nu met dezen heer alleen om een spelletje ganzebord te spelen.”

„Met ons beiden? Dat gaat niet, inspecteur!”

„O — dan wachten wij op John C. Raffles!” riep de „vloer”.

„Op wien?” brulde Baxter.

„Op John C. Raffles! Hij heeft mij namelijk zijn eerwoord gegeven, hierheen te komen en mij den politiepenning, dien ik hem leende, terug te brengen!”

„Wat? — den politiepenning heb je hem geleend?” raasde Baxter. „Mensch, ben je dan krankzinnig geworden?”

„Integendeel, ik heb daarmede een meesterstuk uitgevoerd.”

„De grootste domheid onder de zon!”

Inspecteur Baxter begon wanhopend te lachen. Een politiepenning in handen van Raffles! — — „Hahaha — en dat noemt die kerel een meesterstuk!”

„Nu, wind u niet op, inspecteur!” sprak Raffles. „En nu zal ik u iets toonen, dat u genoeg zal doen.”

Bij deze woorden nam hij een etui uit den zak en opende die. Een sieraad van brillanten lag daarin.

Baxter keek verwonderd naar de fonkelende stenen.

„Duivels, dat is het sieraad van den Lord Mayor?“ hijgde hij. „Mensch, waar heb je dat vandaan?“

„Van John C. Raffles.“

„Van Raffles?“

„Hij heeft het mij zelf gegeven, opdat ik het u zou overhandigen!“

„Mij overhandigen? Doch dat is toch onmogelijk“, stamelde Baxter onafgebroken naar de steenen kijkend.

„Dat zou inderdaad een edele daad van dien persoon zijn!“

„Wel, Raffles is een gentleman! Hij wilde hem namelijk verpanden, en daar hem dit niet gelukt is, meende hij: naar den duivel met het sieraad, inspecteur Baxter zal ook eens vroolijk zijn!“

„Dus dit keer heeft de slimme vos 'och buiten den waard gerekend!“ zei Baxter. „Doch — hm — fatsoenlijk is het toch van den kerel!“

„Dat heb ik u toch altijd gezegd“, zei de vlool. „Raffles is een gentleman van top tot teen!“

„En aanspraak op belooning maakt hij ook niet!“

„Nee, nee, beste lord, dat moet niet!“

Wij zullen samen deelen. Maar voor den duivel, waarom heeft hij den juwelier Collgate laten arresteren?“

„Hm — zeker een kleine wraakneming!“

„Wij moeten den armen kerel onmiddellijk weer vrij laten!“

„Ach wat, laat dien man nog eenige dagen brommen! Verdient heeft hij het in elk geval! Schenk mij liever een glas sherry brandy in of iets dergelijks.“

In den ijver om u deze blijde boodschap te kunnen brengen, heb ik geheel en al vergeten te ontbijten!“

„O — Ga vlug naar beneden en bestel een paar flesschen wijn, van de beste!“

Marholm verdween onmiddellijk, zonder tegenspraak.

Intusschen liet Baxter zich met de „Times“ verbinden.

„Laat direct een extrablad uitgeven! Het sieraad van den lord mayor van Londen is door de bemoeiingen van den politie-inspecteur weergevonden!“

„Pardon, inspecteur“, klonk het antwoord. „Wij weten daar nog in het geheel niets van!“

„Ach wat! Dat komt allemaal uitvoerig in het politiebericht!“

Ook aan de andere couranten werd het bericht gemeld, en nu zaten de drie — inspecteur Baxter, Raffles en de „vlool“ — in de kamer van eerstgenoemde en dronken de eene flesch na de andere.

„U bent een prachtkerel, lord!“ lachte Baxter vroolijk. „En ik hield u voor den grootsten domoor der wereld. U neemt mij dit toch niet kwalijk?“

„O — integendeel, inspecteur; dat was mijn meening ook omtrent u!“

„Waarmede ik volkomen instem“, lachte de „vlool“.

„Nu, jij bent de grootste stommeling, Marholm!“ spotte Baxter, die in zijn vroolijke stemming niets kwalijk nam. „Je bent dommer dan een ezel!“

„Hoera, dat de domheid leve!“ riep Raffles!

„En Raffles er bij!“ zei Baxter. „Dat is het eerste vroolijke uur, dat hij mij ooit verschaft!“

„Drommels! nu moesten wij gekiekt kunnen worden; Scotland Yard op het oogenblik van de zegepraal! Een prachtig beeld zou dat zijn!“

„Dat is een idee, lord!“ riep de inspecteur. „Doch het gaat niet, wij mogen hier alleen maar opnamen van misdadigers nemen!“

„Ach, dan stel ik den misdadiger voor. Wij teletooneeren naar mijn fotograaf, die houdt van een grapje.“

Marholm kroop op zijn stoel in elkander.

„Marholm! hierheen“, brulde de inspecteur.

„Wat ben je toch een ezel!“ dacht deze.

Na een half uur verscheen de fotograaf.

„Ge moet eenige misdadigers fotografeeren“, zei Baxter.

De fotograaf zag de leege wijnflesschen, bemerkte den blik van lord Lister en begreep de zaak.

Hij moest den inspecteur in postuur zetten.

„Ga rechtop zitten, mijnheer de inspecteur; en trek een ernstig gezicht!“

De arme Baxter bemerkte niet, dat Raffles zich van zijn vlaspruik ontdaan had en met zijn gewoon gezicht tusschen hem en de „vlool“ stond.

En toen de fotograaf gereed was had Raffles de vlaspruik weer opgezet.

„Is het portret goed geworden?“ vroeg Baxter.

„O, u zult er zeer tevreden mede zijn. Hoeveel afdrucken wenscht de inspecteur?“

„Slechts drie!“

„En een voor het album der misdadigers“, zei Marholm.

De photograaf verdween.

Een half uur later zat het drietal nog bijeen; spoedig was de wijn op en Baxter zeer vermoeid.

„Raffles schijnt niet te komen!“

„Waarom zou hij ook?“ zei de „vlool“. „In den toe-

stand, waarin gij u nu bevindt, zou hij toch wel weer door het net sluipen!"

„Wel neen!" zei Baxter, viel op de sofa en sliep spoedig in; de „vloer" bleef naast hem staan.

„Maak toch dat je weg komt, want als mijn lachbuis over is, dan ben ik weer ambtenaar en zou je gevangen moeten nemen!"

John Raffles volgde dezen raad op, maar legde vóór zijn vertrek een visitekaartje op den lessenaar van den inspecteur.

Arme Baxter! —

Toen hij weer ontwaakte lagen er een massa brieven en couranten voor hem.

Boven op lag een extra blad waarop met dikke letters stond: „Zonder verantwoordelijkheid van de redactie."

Verder vond hij een briefkaart waarop het portret van hem zelf en dat van Marholm en midden tusschen hen het goed gelukte portret van John C. Raffles, den Grooten Onbekende!

Onder deze portretten stond gedrukt:

John C. Raffles, bij den inspecteur van politie Baxter te Scotland Yard, op jacht naar zich zelf. Verder stond daarop:

John C. Raffles dankt u beleefd voor de vriendelijke bejegening.

Baxter viel zuchtend op de canapee.

O, ik ezel — ik ben — Ik ben toch een ware rhinoceros! — — —

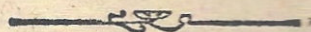
Om deze nieuwe streken van Raffles werd in geheel Londen gelachen.

... ..

„De dertigduizend pond zijn er," zei lord Lister, toen hij vroolijk in Charly's kamer kwam.

„Hoera! Dan kunnen wij eindelijk toch op reis gaan," antwoordde de secretaris.

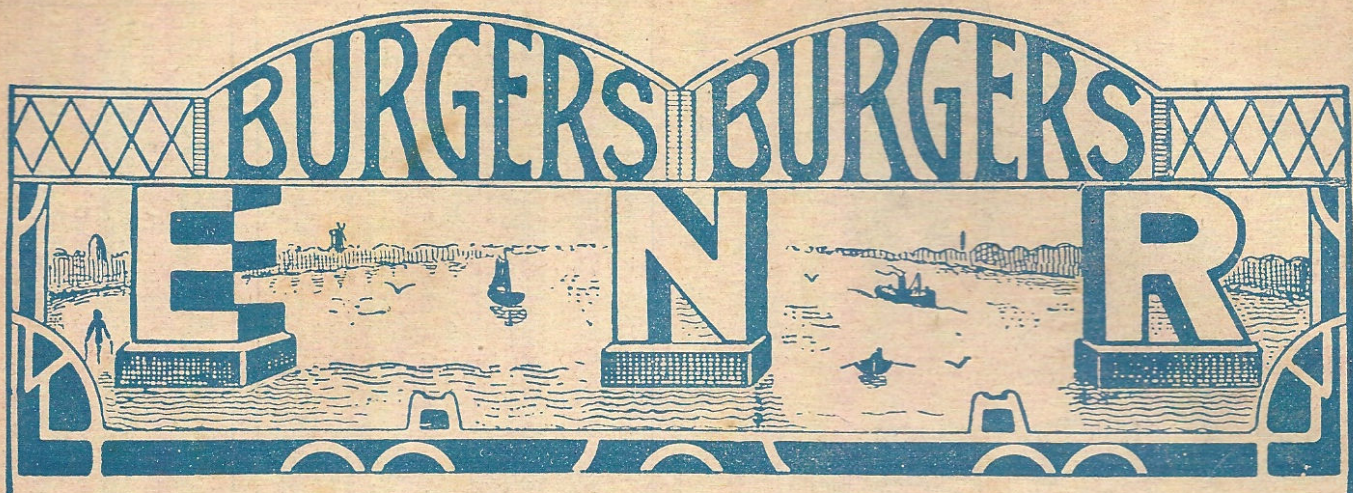
„Morgen vroeg gaan we op reis, boy — de wijde wereld in — opdat Baxter uitrusten kan!"

Titel van het volgend nummer (70):

„De Zeemeermin".

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

HAARLEM, 6 Maart 1912.

Aan de Directie van de E. N. R.
voorheen H. Burgers.

MIJNE HEEREN,

Den 20 April 1900 betrok ik van Uwe fabriek een rijwiel tweede klasse; het is dus de volgende maand twaalf jaar geleden en nog nimmer heb ik eenig gebrek aan mijne machine kunnen ontdekken, niettegenstaande ik er in die reeks van jaren dagelijks gebruik van heb gemaakt en ik sinds Mei van het vorige jaar in Bloemendaal wonende, den afstand Haarlem—Bloemendaal minstens vier maal per dag afleg.

Het is mij een behoefte U dit ongevraagd mede te deelen, terwijl U desgewenscht van dit schrijven gebruik kunt maken, waar U zulks gewenscht acht.

Hoogachtend

Uw Dw. Dr.
MR. JOOST DE GRAAFF.